

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KORAY AVCI ÇAKMAN

DEDEMİN UÇAN DAİRESİ

KORAY AVCI ÇAKMAN

DEDEMİN UÇAN DAİRESİ

DEDEMİN UÇAN DAİRESİ

© 2015, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Koray Avcı Çakman

RESİMLEYEN: Yasemin Özcan

EDİTÖR: Burhan Düzçay

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2015

Beşinci Baskı: Haziran 2017 (5000 adet)

(İlk dört baskı toplam 13.000 adet)

ISBN: 978-9944-69-981-5

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

KORAY AVCI ÇAKMAN

DEDEMİN UÇAN DAİRESİ

 tudem

Koray Avcı Çakman

Henüz küçücük bir çocukken en yakın arkadaşımı kitaplar... Develer tellal idi, pireler berber; kâh güldüm, kâh düşündüm onlarla beraber. Tatillerde *Alice* beni *Harikalar Diyarı*'na davet ederdi. Göbeğini hoplata hoplata gülen tavşanla, yumurta adamla onun sayesinde tanıştım. Herkes uykudayken *Güiver* çalardı kapımı, "*Haydi Cüceler ve Devler Ülkesi'ne!*" derdi. Her

kitap yeni bir serüvendi, her biri beni düş dünyalarında gezdirdi. Hiç terk etmedi beni hayal kahramanları; başucumda onlarla büyüdüm. Hâlâ en yakın arkadaşımı kitaplar. A bir de kediler, köpekler, çiçekler, kuşlar ve yıldızlar... Yazmayı da sevdim okumak kadar. Yazmak benim için gizemli bir yolculuğa çıkmak. Yazmak düş dünyasında kanat çırpamak...

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Almarpa'nın Gizemi (roman)

Yedikır'ın Kuşları (roman)

Dedemin Uçan Dairesi (öykü)

Sahibini Arayan Keman (öykü)

Gülen Sakız Ağacı (öykü)

Yengeç Yazar (fabl-öykü)

Sıra Sana Da Gelecek (öykü)

İçindekiler

Dedemin Arkadaşları	7
Çim Biçme Makinesi	19
Tak Tuk Necmi İle Takur Tukur Necmiye	26
Bamya Anıtı İle Lahana Anıtı.....	33
Öcükbücük	41
Babaannem Arkeolog Oldu	47
Dedemin Uçan Dairesi	54
Babaannemin Sihirli Şalı.....	65
Altın Kavun	72
Korkuluk Oldum.....	95

Dedemin Arkadaşları

Dedemi de babaannemi de çok severim ben. Onlar gelince evimiz daha bir şenlenir, renklenir. Dedemle babaannem köyde yaşarlar. Dedem köyü bırakıp da şehre gelmek istemez pek. Ne zaman onu çağırarak olsak, “Üstü alabildiğine pamuk bulut, altı yemyeşil kır bayır bu cenneti bırakayım da ne yapayım orada ben?” der durur hep.

Babaannemin dizleri ağrımayacak olsa neredeyse bize hiç gelmeyecekler. Babaannemin doktoru şehirde... Bazen dedemleri çok özleyince babaannemi ararım hemen. “Babaanne ağrımadı mı şu senin dizlerin yine?” diye sorarım.

O, “Yok ağrımadı çok şükür!” dese de üstelerim:

“Ağrı mı ştır ağrı mı ştır. Hadi gelin artık.”

“Yok be torunum. Nerden çıkardın? şimdilik idare ediyorum işte.”

Hep böyle demez tabii. Bazen de “Ağrımaz mı, ağrıyor tabii... Hele yağmur yağınca sızım sızım sızlıyor romatizmalarım,” der.

“E, hadi gelin de doktora gösterin o zaman.”

Ben böyle söyleyince Karakız’ı, Sürmeli’yi, bağı bahçeyi bahane eder: “Biz gelince kim bakacak onlara?”

Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ki telefon çaldı. Annem açtı hemen. Arayan babaannemdi.

“Vah vah! Çok mu ağrıyor?” dedi annem. Belli ki dizlerinin ağrıdığını söylüyor babaannem.

O heyecanla, “Yaşasın!” diye bağırmışım.

Babam ters ters baktı yüzüme... “Ne o Cenk, neye sevindin bu kadar?”

“Babaannemin dizleri ağrıyormuş ya...”

“İyi misin sen oğlum? İnsan hiç babaannesi hasta diye sevinir mi böyle? Bari zil takıp da oyna!”

Üf... Şu babam da her şeyi yanlış anlıyor hemen. “Hiç hasta diye sevinir miyim baba? Ben doktora gelecekler, bizimle olacaklar diye seviniyorum.”

“Ha, öyle desene oğlum.”

Kırılmıştım bir kere... Suratımı bir karış astım. Babam, “Gel gel, küsme hemen,” dedi.

Hiç oralı olmadım.

“Hadi ama uzatma artık. Özür dilerim, seni yanlış anladığım için.”

İstesem de daha fazla somurtamazdım ki, tonton dedemle canım babaannem geliyordu yarın. O gece ağzım kulaklarımda yattım yatağıma.

Okulda da iple çektim paydos zilini. Eve döndüğümde kapıyı dedem açtı. Şapur şapur öpüp yanaklarımdan, “Oh, mis mis!” dedi.

Kardeşim Alp kıskandı hemen: “Ben?..”

“Sen de mis mis...” dedi dedem onu da öperek.

Babaannemle de özlem giderdikten sonra, “Dede kaç gün kalacaksınız?” diye sordum.

“Şu doktor ne derse o kadar kalacağız torun. Fizik tedavi mi ne varmış. Bari iki üç günde bitse de dönersek köyümüze...”

“Yaa! Öyle deme dede. Gitmeyin hemen... Ben sizi çok özledim.”

“Biz de sizi özledik ama burada da ömür geçmez be oğlum. Havası suyu şimdiden gözümde tütüyor köyün. Yaz olsun da artık siz gelip kalırsınız uzun uzun.”

Dedem yerden göğe kadar haklı aslında sıkılmakta... Ablam, kardeşim Alp ve ben tüm gün okulda oluyoruz. Annemle babamsa işte... Gerçi, babaannemi doktora götürmek için babam izin almış ama “hastanelerde yorulur, tansiyonu çıkar” diye dedemin evde kalmasında ısrar ediyor; babaannemi hastaneye götürürken. E böyle olunca da benim canım dedem evde

tek başına kalıyor. Ne dolaşacak yemyeşil kırlar, ne onu oyalayacak sevimli hayvanlar var burada. Tam da dedemin söylediği gibi: “Her yer bina, insan ve araba...”

Babama, “Yarın ben de sizinle hastaneye geleyim de bana rapor alalım doktordan,” dedim.

“Ne o, yoksa sen de mi hastalandın? Neren ağrıyor?” diye telaşlandı hemen.

“Hasta falan değilim. Ama rapor alalım da bu hafta okula gitmeyeyim.”

“Madem hasta değilsin, ne yapacaksın rapor alıp? Durup dururken bu da nerden çıktı oğlum?”

“Dedem evde tüm gün tek başına. Okula gitmezsem onunla vakit geçiririz, diye düşündüm. Birlikte gezeriz. Böylece canı sıkılıp da köyünü özlemez dedem.”

“Ah be oğlum, dedeni gezdirip dolaştırmak istemen iyi hoş da gerisi boş... Öyle gezip tozmak için rapor mu alınırmış?” dedi babam. “Durup dururken nereden geliyor ki bunlar aklına?” diye söylendi biraz.

Ertesi gün okulda aklım yine dedemdeydi. Acaba tek başına ne yapıyordu şimdi? Yine camdan koca koca binalara, akıp giden trafiğe bakıp kendi kendine söyleniyor muydu? Ne Fencinin, ne de Türkçecinin anlattıklarını dinleyebildim doğru düzgün. Canım dedemin, evde canı sıkılırken bana ne suyun kaldırma gücünden, yüklemen tümce içindeki yerinden! Üf şu

akreple yelkovan da çakıldı kaldı yerlerine. Bir türlü ilerlemiyorlar. Oysa bilgisayarda oyun oynarken “Tik tak tik tak...” ne de çabuk geçiyor zaman...

Oh! Nihayet paydos zili çaldı.

Okuldan eve nasıl geldiğimi bilemedim. Soluk soluğa çaldım zili... Dedem hiç de öyle canı sıkılmışa benzemiyor. Belki de bana belli etmiyordur.

“Ne yaptın bugün dede?”

“Hiiç! Güney Afrika’dan dostlarla vakit geçirdim biraz.”

Sanki sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi söylemişti tüm bunları. Bense şaşkındım. Dedem daha üst kat komşumuzu bile tanımazken, bu koca şehirde Güney Afrikalıları da nereden bulmuştu?

Şaka mı yapıyor diye baktım yüzüne... Ama hiç de öyle dalga geçer gibi bir hali yoktu.

“Kimmiş bunlar? Sen nereden tanıyorsun onları dede?” dedim şaşkın şaşkın.

“Nereden tanıyacağım torun, sağ olsunlar her sene gelirler. Eğri burunlu, bir - bir buçuk metre boylarında, pek neşeli şeyler,” dedi gülerek.

Dedem evde yalnız kalınca can sıkıntısından hayaller mi görmeye başlamıştı acaba? Ona bir şey söylemedim ama onun için endişelenmiştim.

Babam gelir gelmez, “Dedem sıkıntıdan eğri burunlu cücelerle konuşmaya başlamış baba... Hayaller

görüyor yalnızlıktan. Hadi uzatma da en azından yarın okula gitmeyeyim. Hem boğazım da acıyor,” dedim yalancıkta öksürerek.

Babamın suratı asıldı hemen: “Yoo, Cenk bey... Değil cüce, dev görse okulu asmak yok. Ben konuşurum dedenle.”

Hep birlikte sofraya oturmuştuk. Babaannem uzun uzun fizik tedavisinin nasıl geçtiğini anlatıyordu. Tam üç tane arkadaşı olmuş orada... Babaanneme evden getirdikleri kek ve böreklerden ikram etmişler.

O böyle ballandıra ballandıra anlatırken dedem, “Oh oh! Sanki hastane değil de pastane...” dedi gülererek. Ah tonton dedem o da istemez mi gün boyu birkaç insan görüp de sohbet etmek, dertleşmek... Koca şehirde bizden başka tanıdığı yok ki gidip konuşsun. E bir yere çıkacak olsa nereye gidecek? Ben bile karıştırıyorum caddeleri, sokakları. Hal böyle olunca eğri burunlu cücelerle de konuşur, koca gözlü devlerle de...

Tam bu düşüncelere dalmıştım ki babam, “Ee, sen ne yaptın baba bugün? Eğri burunlu cücelerle mi konuştun?” diye sordu.

Dedem boş boş baktı babamın yüzüne. “Valla kapıcı geldi. Biraz onunla lafladık ama cüce falan değil bu oğlan. Bayağı iri yarı... Burnuna da pek bakmadım doğrusu ama kesinlikle eğri büğrü değildi.”

Babam ters ters baktı yüzüme. Okula gitmemek için yalan söylediğimi düşünüyor olmalıydı.

Daha fazla dayanamadım:

“Dede hani Güney Afrika’dan eğri burunlu cüceler gelmiş de onlarla vakit geçirmiştin? Bugün bana öyle dedin ya...”

Dedem bir süre düşündükten sonra, “Haa! Evet. Doğru ya!” dedi.

Babam sıkıntılı görünüyordu ki, babaannem girdi söze:

“Kimmiş bu cüceler? Ben tanıyor muyum bey?”

“Hiç tanımaz mısın, tanıyorsun tabii hanım. Allı turnalar,” dedi dedem gülerek.

Meğer biz yokken dedem belgesel izlemiş. Güney Afrika’dan geldiğini söylediği eğri burunlu bir buçuk metre boyundaki cüceler de flamingolarmış. Ah muzip dedem benim...

Ertesi gün okulda içim daha rahattı. Belki bugün de bir belgesel izlerdi dedem. Eve gelince dayanamadım sordum yine: “Ee, bugün neler yaptın dede?”

“Can dostlarımı görmeye gittim.”

Bu kez muzip dedemin oyununa gelmeye hiç niyetim yoktu. “Afrika’ya mı gittin, kutuplara mı? Can dostların güçlü aslanlar mı, yoksa badi badi yürüyen pelikanlar mı?”

“İkisi de değil...”

Ne kadar sorduysam da söylemedi dedem can dostlarının kim olduğunu. “Belki tanıştıtırırım seni de yakında,” demekle yetindi. Sonra da nereden bulduysa eski püskü bir kitap aldı eline, başladı bu yırtık pırtık kitabı okumaya...

Canım dedeme yarın harçlıklarımın arta kalan parayla şöyle yepyeni bir kitap almaya karar verdim. O da böylece şu yırtık pırtık kitabı okumak zorunda kalmaz. Ertesi gün okul çıkışı soluğu hemen kitapçıda aldım. Uzun uzun baktım raflara... Ne alayım,

hangisini okur bilemiyordum. Sonunda kitapçıda çalışan ağabeye danıştım. O da bana Sait Faik Abasıyanık adlı yazarın bir öykü kitabını önerdi. Biraz pazarlıkla kitabı satın alabildiğim. Şöyle bir de güzel hediye paketi yaptırdım. Eve vardığımda heyecandan kalbim pıt pıt atıyordu. Kim bilir ne çok sevinecekti dedem bu sürprizime...

“Dede bak sana ne aldım!”

“Ne aldın?”

Hem gururlu, hem neşeliydim. “Aç da kendin bak!”

“Aaa! Torunum, nerden geldi aklına? Ne gerek vardı canım? Çok teşekkür ederim.”

Keyifle oturuyordum koltukta. “Ne gerek olur mu? Benim dedeme öyle eski püskü kitaplar okumak yakışmaz. Yepyeni gıcır gıcır kitap oku sen. Ben yine harçlıklarımdan artırır yeni kitaplar alırım sana,” dedim kendimden emin bir sesle.

Dedem susup öylece dinledi beni. Yine eline o eski püskü kitabı almıştı.

“Onu çöpe atacaksın değil mi dede? Çok eskimiş. Baksana her tarafı yırtık pırtık. Dökülüyor.”

Dedem tekrar tekrar teşekkür etti bana... Hafta sonu onun da bana bir sürprizi olduğundan, beni bir yere götürmek istediğinden söz etti. Hafta sonunu iple çekiyordum. Cumartesi sabahı erkenden kalkıp hazırlandım. Dedem de eski püskü kitaplarını bir

poşete doldurmuş. Çıkarken, “Onları da çöpe atacağız değil mi dede?” diye sordum.

“Tabii tabii...” dedi bu kez. Evdekilere de “Torun dede şöyle biraz gezip geleceğiz,” dedi.

“Bizim köye benzemez buralar, kaybolmayın sakın ha,” dedi babaannem.

“Üstümüz gök, altımız toprak; Samanyolu’na gitmiyoruz ya kaybolalım,” dedi muzip dedem.

Evden çıkmış, tam üç çöp kutusu geçmiştik ama poşet hâlâ elindeydi dedemin. Onları çöpe atmak için ne bekliyordu ki?

Dedem, nasıl öğrenmişse, sandığımdan da iyi biliyordu yolları... “Hah şuna binip gideceğiz,” dedi durağa gelince.

“Madem o kadar iyi biliyorsun buraları, niye sıkılıyorsun ki dede? Çıkıp gez dolaş işte tüm gün,” dedim otobüste.

“İnsan yalnız tanımadığı yerde mi sıkılır torun? Evini, köyünü özlemez mi?”

Sonra da şehrin gürültüsünden, kalabalığından şikâyet etti. Tüm gün somurtarak oradan oraya koşturan insanları görünce mutsuz oluyordu. “Bizim köyde herkes tanır birbirini. Tanımasa da herkes selam verir gördüğüne... Koştursak da güler yüzümüz köyde bizim,” dedi.

Dar sokaklardan geçtik, yokuşları tırmandık. Eski püskü kitapların olduğu bir dükkâna girdik.

“Bak burası sahaf!” dedi dedem. Beni sahaf Ömer amca ile tanıştırdı. Meğer benim eski püskü diye burun kıvırdığım o kitaplar pek kıymetliymiş. “Kitap dediğin öyle senin sandığın gibi gün geçtikçe eskimez, değer kazanır. Bu yüzden de hiçbir kitap çöpe atılmaz, atılmamalı,” dedi dedem.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ömer amca da kitapların özellikle ilk baskılarının çok değerli olduğunu söyledi.

Sahaf Ömer amcadan çıkınca ciltçi Timur amcayla tanıştırdı beni dedem. Yokuşun başında onun da küçük bir dükkânı vardı. Timur amcaya dedesinden geçmiş bu ciltçilik. Dedem yanında getirdiği poşetten kitapları çıkarıp ciltletti Timur amcaya...

“Ben de kitaplarımı hiç eskitmeyeceğim. Ama eskir yıpranırsa da çöpe atmam. Asla! Hemen sana getireceğim, söz Timur amca!” dedim.

Dönüş yolunda dedem “Ee, sevdin mi can dostlarımı?” diye sordu.

“Tabii sevdim. Timur amcayı da, Ömer amcayı da çok sevdim.”

“Onlar da candır, can dostlarımdır ama asıl diğer can dostlarımı sevdin mi?”

Şaşkın şaşkın baktım dedemin yüzüne. “Başka dostlarıyla tanışmadık ki bugün dede...”

“Tanıştın ya torunum. Benim can dostum bir sürü kitapla tanıştın bugün; sahaf dükkânında...”

Çim Biçme Makinesi

Okuldan çıkmış eve dönüyordum ki bacaklarıma dolanan tüylü şeyle irkildim. Küçük bir köpek yavrusuydu bu! Dedemin söylediği bir söz geldi aklıma:

“Kedi olsun, köpek olsun bir bakışta tanır insanı... Dost bildiğine de gelir yanaşıverir hemen!”

Demek ufacık burunlu, mini mini patili bu sevimli şey beni dost bilmişti. Kafamı eğip ona baktığımda göz göze geldik. Büyük ve yusyuvarlak gözleriyle beni süzüyordu. Dizlerimin üstüne çöküp “Sen ne tatlı şeysin böyle!” diyerek başını okşadım. Bir yandan kuyruğunu sallarken bir yandan da elimi yalıyordu. “Yapma ama gıdıklanıyorum. Ha ha ha... Yapma oğlum!”

Kuyruğunu sallaya sallaya peşim sıra takip etti beni... Apartmanın kapısına vardığımda durdu. Ben içeri girerken o bir köşede bekliyordu. Eve girdim ama aklım hâlâ o sevimli yavrudaydı. Acaba annesi

neredeydi? Hâlâ dışarıda olabilir miydi? Yemek masasındaki düşünceli halimi gören annem “Ne o Cenk? Neye daldın böyle?” diye sordu.

“Hiç! Yok bir şey...” diyerek çabucak bitirdim yemeğimi.

Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı. Annem ve babam mutfaktaydı. Kardeşimse ortalıkta görünmüyordu. Annem tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken babam kendisine köpüklü akşam kahvesini yapıyordu. Dedem koltukta uyukluyor; babaannem de pürdikkat örgü örüyordu.

Fırsat bu fırsat portmantodan paltomu kaptığım gibi kapıyı aralık bırakıp sessizce çıktım evden. Tam da düşündüğüm gibi zavallı köpek, apartmanın önündeki paspasa kıvrılmış yatıyordu. “Gel bakalım buraya küçük dostum!” diyerek kucakladım onu. “Şıışşt! Sakın ses çıkarma.”

Sevimli dostumu paltomun içine sakladım ve eve yöneldim. Tam kapıdan içeri girmiştik ki annem çığlığı bastı.

“Ay! O da ne?!”

“Yok bir şey!” diyemezdım. Sevimli köpek paltodan başını çıkarmış mahzun gözlerle anneme bakıyordu.

“Hiiç! Kö... köpek... Baksana minicik...”

“Nerden çıktı bu?”

“Okulun önünde peşime takıldı. Yazık, kimsesi de yok! Hem daha yavru...”

“İyi ki nehir kıyısında yaşamıyoruz. Valla peşine timsah takılsa, alıp eve getireceksin be oğlum!”

En masum bakışımı takınıp, “Anne n’olur bizimle kalsın. Lüütfen!” dedim.

Ama annem söylenmeye başlamıştı bir kere... Kolay kolay da susacağa benzemiyordu: “Pistir de o şimdi... Kokuyordur. Hem biti piresi de vardır.”

“Yoo... Baksana patileri bile tertemiz.”

“Hayatta olmaz! İstemem, tüyü dökülür. Evde köpek möpek beslenir mi hiç? Bahçeye çıkar çabuk şunu!” derken dedem bana göz kırptı.

“Hadi Cenk, sen köpeciğe buzdolabından biraz salam falan getir de yesin. Karnı doysun öyle çıkarırsın dışarıya.”

Mutfaktan elimde salamla döndüğümde bir de ne göreyim! Annem köpeğin karşısına geçmiş, “Aman da ne şeker şeysin sen öyle!” diye köpeği okşayıp sevmiyor mu!

Dedem “Bak, kendini sevdirdi bile seninki...” diye fısıldadı.

Ama titiz annemin içi rahat etmemişti. Az sonra nemli bir bez kapıp geldi. Bir yandan köpeği bir güzel silerken bir yandan da “Yarın ilk iş buna köpek şampuanı, tarak falan almalı,” diye mırıldanıyordu. Böyle söylediğine göre demek ki bu sevimli yavru bizimle kalacaktı. Kalbim sevinçten güm güm atıyordu.

Evimiz giriş katındaydı ve arka tarafı apartmanın bahçesine açılıyordu. Bu yüzden babam köpeği görünce annem gibi söylenmedi. “Napalım artık, madem kimsesizmiş... Arada evde durur, arada da bahçeye falan çıkarırız. Ama muhakkak aşılarını yaptırmalı.”

Babaannemse, “Pek de küçükmüş, buna da bir köpek battaniyesi falan örmeli artık,” dedi hemen. Bir yandan da köpeği karışlıyor, öreceği battaniye için ne kadar yün gerekir onu hesaplıyordu.

Ablam köpeği görür görmez hemen onun fotoğrafını çekmeye başladı. Neymiş efendim, arkadaşlarına gösterecekmiş. Zavallı köpek bile sıkılıp kaçtı yanından.

Az sonra kardeşim çıkageldi odasından. Köpeği görür görmez sanki kırk yıllık dostuyla karşılaşmış gibi “Aa, Çomar gelmiş!” diye bağırdı sevinçle.

Dedem “Sen nerden tanıyorsun Çomar’ı?” deyince, verdiği cevap hepimizi çok güldürdü: “Rüyamda gördüm.”

Altı yaşındaki tüm çocuklar böyle midir bilmem ama bizim ufaklık bir garip doğrusu. Eve bir uzaylı gelse hiç şaşırmayıp hemen dost olacak onunla...

Kardeşim sayesinde omar oldu sevimli yavrunun adı. Babaannem birkaç gün içinde omar'ın renklerinde bir battaniye rd. Sevimli dostumuz babaannemin bu armağanını öyle sevmişti ki ne zaman uyuklayacak olsa battaniyesinin üzerine kıvrılıp yatıyordu. Evde ilgi odağı omar'dı artık.

“Bizim köyde koca koca oban köpeklerine omar diye isim takarlar. Bu da pek ufakık tefecik,” diyor-du dedem. Haklıydı, omar öyle küçüktü ki ne zaman bahçeye çıkacak olsa otların arasında kayboluyordu.

Yine böyle omar'ın bahçeye çıktığı bir gündü. Babaannem onu izlerken “Bu otlar bile omar'dan hızlı büyüyor, şu çimleri bimeli artık,” deyince babamın suratı bir karış asılıverdi hemen.

“imler biçilecek biçilmesine de, çim biçme makinesi dünya para... Apartmandakilerin de cebinde akrep var sanki. Kimse para toplayıp almaya yanaşmıyor. Makasla da biçilmez ki bunlar. Bıktım artık! Ot da sorun mu olurmuş!”

Dedem, “zlme sen oğlum. Ben çözerim bu işi,” dedi. şapkasını taktı, ceketini giydi ve nereye gittiğini söylemeden çıktı evden. Döndüğünde akşam

oluyordu. Acaba birinden çim biçme makinesi mi ödünç almıştı. Hadi diyelim aldı koca makineyi, tek başına nasıl taşıyacaktı ki? Hem zaten ortalıkta makine falan görülüyordu, dedem gittiği gibi elini kolunu sallayarak geri gelmişti. Belki de sokağa çıkar çıkmaz arkadaşlarına takılmış ve ot sorununu da unutmuştu. Hiçbir şey anlatmadan yemeğini yiyip yattı.

O sabah hepimiz “Me... mee... me...” diye seslerle uyandık. Annem içeriden, “Ah be Cenk! Bu kez de peşine kuzu mu takıp getirdin be yavrum?” diye söylüyorlardı.

‘Dünyaya göktaşı düşecek olsa benden bilecekler!’ diye düşündüm.

Ses bahçeden geliyordu. Hep birlikte bahçeye çıktığımızda bir de ne görelim, karşımızda koca bir keçi durmuyor mu!

“Bir keçimiz eksikti. Bu da nerden çıktı?” dedi babam şaşkınlıkla...

“Ben getirdim,” dedi dedem.

Bu kez konuşan babaannemdi:

“Sen mi getirdin bey? Köye gitmekten vazgeçip de köyü buraya mı taşımaya karar verdin yoksa?”

“Yok be hanım, niye gitmeyelim köye? Hem koca köyü taşımak kolay mı öyle? Hiç bir keçiyle olur mu?”

İneği, kuzuyu, keçiyi taşısan bile yemyeşil ağaçları, tertemiz havayı, şırıl şırıl akan dereyi nasıl taşıyacaksın ki?”

“Anladım sen köyü özledin baba... Ama bu keçinin ne işi var bahçede?” diye sordu babam.

“Sen demedin miydi a oğul, *otların biçilmesi gerek ama ot biçme makinesi dünya para*, diye... Al sana canlı ot biçme makinesi işte!”

“Sen keçi mi aldın dede?”

“Keçi almak öyle kolay mı torun? Keçi deyip geçme, dünya para... Sütü bile kıymetli buncağızın. Aşağı mahallede İsmet Bey var ya; hani tek katlı koca bir bahçesi olan evde yaşıyor. Onun kapısını çaldım. Keçini bana üç dört gün ödünç ver, yedirip içirip sana geri getireyim, dedim. Sağ olsun verdi.”

Biz şaşkınlıktan ağzımız bir karış açık, dedemi dinlerken; bizim canlı ot biçme makinesi, otları olanca hızıyla hapur hupur afiyetle yiyordu.

Tak Tuk Necmi İle Takur Tukur Necmiye

Dedem bu sabah Çomar’a bir köpek kulübesi alıp getirdi. “Mademki bahçede onca vakit geçiriyor. Bari yeri yurdu olsun garibin,” dedi. Nereden bulduysa içine de pofuduk bir minder koymuş.

Babaannem dedemin köyü özlediğini söylüyor. “Kendini oyalamak için olur olmaz şeyler yapıyor. Şu fizik tedavi bir an önce bitse de dönsek artık köye...”

Babam da ona hak verdi:

“Burada dört duvar arasında sıkılıyor tabii. Köyde olsa tarla, ahır işleri derken insan zamanın nasıl geçiverdiğini anlamaz bile...”

“Dede, köyün en çok nesini özledin?” diye sordum.

“Rüzgârını, yağmurunu, ağacını, toprağını, insanını...” dedi uzaklara bakarak.

“Burada da rüzgâr esiyor. Hani geçen gün çatıları uçurmuştu ya lodos...”

“Köyün rüzgârı bir başkadır, buraların rüzgârına benzemez. Dağlardan kekik kokularını toplar, getirir; çiçek tohumlarını yanına katar öyle gelir. Hem bizim oraların rüzgârı, damı çatıyı uçurmaz. Haylaz değil, çalışkandır. Kâh avluda beşik sallayıp bebeleri uyutur, kâh çırpı çırpı asılı çamaşırları kurutur. Kâh yanına katıp getirdiği çeşit çeşit tohumları dört bir yana savurup eker.”

Dedem köyün rüzgârını tıpkı bir insandan bahse-
der gibi anlatırken onu keyifle dinliyordum.

“Peki ya yağmuru?”

“Yağmuru da şıp şıp diye dama vurdukça türkü söy-
ler. Ekini, mısırı büyütür. Avluyu tertemiz yıkar.”

“Köyün rüzgârı, yağmuru başka olsa bile ağaç her
yerde aynı ağaç değil mi dede? Köydeki ağaçlar da bu-
radaki ağaçlara benzemiyor mu?”

“Benzemiyor ya... Ağaç dediğin dallarını göğe öz-
gürce uzatır. Şehirde ağaçların yerini binalar almış
çoktan. Onlar uzayıp gidiyor göğe... Ağaçlar da ne yap-
sın, hep bodur kalmış.”

Dedem kısa bir süre sustuktan sonra devam etti:
“Ah ah, köy gibisi yok! Bari Tak Tuk Necmi ile Takır
Tukur Necmiye gelmeden dönebilsek köye...”

“Tak Tuk Necmi ile Takır Tukur Necmiye mi? Onlar
da kim?” diye sordum merakla.

“Kim olacak, bizim çatıya konan leylekler. Mevsimi geldi artık, yine buralara göç ederler. Akşama sabaha kalmaz gelirler.”

Dedem leylek sürülerinin her yıl aynı köye, kasabaya ya da sulak alana göç ettiklerini anlattı uzun uzun. Evin çatısına yuva yapan iki leyleğin isimlerini de babaannemle birlikte koymuşlar. Leylekler tak tuk, takır tukur diye gagalarını vura vura ses çıkartıyorlarmış ya; o yüzden Tak Tuk Necmi ile Takır Tukur Necmiye...

Dedem o gün yalnız Çomar’a kulübe almakla kalmamış, kardeşime de iki tane oyuncak leylek almış. Onların ismini de Tak Tuk Necmi ile Takır Tukur Necmiye koyduk. Geçen gün de bir koyunla iki inek oyuncak almıştı kardeşime.

“Yok yok, dedeniz köyü iyice özledi. Baksanıza Alp’e koca bir çiftlik kurmaya kalkıyor!” dedi babaannem.

O böyle deyince aklıma birden bilgisayardaki çiftlik oyunu geldi. Dedemi mutlu etmek istiyordum. Hemen açtım bilgisayarını.

“Dede hadi gel, seninle çiftlik kurup koyunları, keçileri besleyelim. Mısır, buğday, domates ekelim.”

Dedem şaşkın şaşkın, “Nasıl olacak tüm bu söylediklerin?” diye sordu.

“Gel bak, bilgisayarda böyle bir oyun var.”

Ben, bayılacak buna, kim bilir onu nasıl kaldıracamız bilgisayar başından, diye düşünürken dedem hiç mi hiç sevmedi bu oyunu...

“Kuzu dediğin besledikten beş dakika sonra acıkmaz, domates dediğin öyle hemen kızarmaz. Mısır, buğday dediğin böyle çabucak boy atmaz. Şeker pancarı buna benzemez. İnek dediğin bu saatte gezinmez,” dedi bilmiş bilmiş.

“Ama dede tüm bunların hepsi oyun,” dediysem de dinletemedim.

“Oyuna benzese bari... Koyun mu, robot mu belli değil. Baksana şunlara!”

“Dede o halde seninle satranç oynayalım mı?”

“Ben satranç bilmem ki a torun!”

“Olsun, ben sana öğretirim.”

Neyse ki kaleler, filler, piyonlar, şah, vezir derken dedem satrancı pek sevdi. “Beyazlar benim olsun,” diyerek taşlarla konuşa konuşa oynamaya başladı:

“At dediğin işe yarar. Benimkiler nal topluyor... Ah be vezir, ne yaptın sen? Filler dikkatli olun ha! Cenk, senin kara vezir de pek akıllı çıktı valla.”

Dedemle satranç oynamak çok zevkliydi. Akşam “Yine oynayalım mı dede?” diye sordum. Ama bir de baktım ki satranç taşlarından biri eksik. Kara vezir ortada yok. Dedem, “Kim bilir belki de kendine başka saray bulmuştur,” dedi. Aradık taradık hiçbir

yerde bulamadık. Ne yapalım, biz de satranç tahtasında kara vezirin yerine silgi koyup oynadık.

Dedem, “Silgi deyip geçme, baksana senin kara vezir kadar akıllı çıktı bu silgi kafa,” dedi gülerek.

Ertesi gün bir de baktık, bu kez de kara fillerden biri ortada yok. “Senin vezir gittiği yerden memnun anlaşılan. Baksana fili de yanına çağırmış,” dedi dedem.

Günlerdir evde yalnızca satranç taşları değildi kaybolan... Babamın terliğinin teki, babaannemin sarı yün yumağı, annemin gözlük kabı, ablamın tokaları, dedemin kardeşime aldığı oyuncak ineklerden biri de ortada yoktu.

Kardeşim o gün “Tak tuk Necmi yok!” diye ağlamaya başlamaz mı!

“Dur, hemen ağlama. Buluruz,” dedi dedem. Aradık taradık, evin altını üstüne getirdik ama oyuncak leyleği bulamadık. Diğer kaybolan eşyalar da ortaya çıkmamıştı. Dedem kardeşim daha fazla üzülmesin diye dedi ki:

“Tak Tuk Necmi gezmeye gitmiştir. Bizim çatıdaki leylekler de pek sever gezmeyi. Ağlama sen! Yakında kanatları uçmaktan yorulunca çıkagelir.”

Kardeşim sonunda susup oyuna dalınca, “Dede, onca şey nereye kayboldu?” diye sordum.

“Bilmem ama bunda bir iş var,” dedi düşünceli düşünceli.

Ertesi sabah onun, “Hırsızı yakaladım... Yakaladım!” diyen sesine uyandık. Hepimiz meraklanmıştık. Acaba kimdi hırsız? Oyuncak leylek, gözlük kabı, satranç taşları kimin ne işine yarardı ki? Benim canım dedem hırsızı yakalayıp, sandalyeye mi bağlamıştı acaba?

Salona gittiğimizde dedemin yanında kimse yoktu. Hepimizin de ona soran gözlerle baktığımızı görünce, “Gelin de bizim çalınan eşyaların nereye gittiğini göstereyim size,” diyerek bizi Çomar’ın kulübesine götürdü. Kulübe; kara vezir, kara fil, Tak Tuk Necmi, annemin gözlük kabı, babaannemin rengi artık kararmış sarı yün yumağı, babamın terliğinin teki, ablamın irili ufaklı tokaları, boş bir su şişesi ve bir sürü ıvır zıvırla doluydu.

Sonunda Çomar’ın neden kulübesine girmediği anlaşıldı. “Haylaz! Tüm bu yürüttüğü şeyleri buraya doldurduğundan, kendine yer kalmamış ki burada!” dedi babaannem, gülerek.

Bamya Anıtı İle Lahana Anıtı

Kardeşim legolarını toplayıp getirmiş dizimden çekiştirip duruyor. Bir gün tren, bir gün gökdelen yaptırır bana. Bakalım bu kez ne isteyecek.

“Haydi oynayalım, gemi yapalım.”

Keşke legodan değil de gerçek bir gemim olsa... Canımın istediği zaman dümenine geçip denizlere aılsam, dalgaları yarsam, korsanlarla savaşsam. Böyle eğlenceli şeyler dururken, nerede sıkıcı bir şey var gelir beni bulur.

“Ben oynamıycam. Sen kendin yap gemini.”

“Yaa! Bana ne!”

“Değil gemi, p adam yapamam şimdi. devim var.”

“Yaa...”

Neyse ki çok mızıldanmadı bu kez ve başladı gemisini kendi başına inşa etmeye. Tık tık birleştiriyor parçaları... Bazen taktığını beğenmiyor, çıkartıyor.

Keşke benim de ödevim bu kadar kolay olsa! Görsel sanatlar dersi için atık malzemelerden bir tarihi eser yapmam gerekiyor. Ödevim için, *‘Hangi tarihi eseri seçeyim, ne gibi malzemeleri kullanıp nasıl yapayım?’* diye düşünüp duruyorum ne zamandır...

Sıra arkadaşım Emir de bu ödevden en az benim kadar sıkılmış. “Böyle giderse tarihi eser değil ama tarihe geçecek bir eser yapacağım,” diyor.

Ömer, ağabeyine ayran kutularından Kız Kulesi’ni; Emel de ablasına yoğurt kutularından Mimar Sinan Camisi’ni yaptıracakmış. Nihal ise nasıl becerdiyse tuvalet kâğıdı rulolarından Boğaziçi Köprüsü’nü yapıvermiş çabucak.

Emir, “Valla bu kız bu yetenekle şişe kapaklarından koca bir şehir yapsa bile şaşırmam,” dedi. “Ne şu Nihal gibi becerikliyiz, ne de abimiz ablamız var bize şöyle saptan samandan kule mule yapacak. Of off!”

Benim ablam var var olmasına da, bir işe yarıyor sanki! Geçen akşam, “Abla, birlikte cam parçacıklarından Çırağan Sarayı’nı yapalım mı?” diye sordum; beni söylediğime söyleyeceğime pişman etti:

“İstersen pipetlerden bir merdiven yapıp Ay’a çıkalım ha, ne dersin?”

“Ama abla ya! Ben ciddiyim, ödevim...” diyecek oldum bu kez de lafı ağzıma tıkıverdi:

“Ben de ciddiym! Bak kendi ağzınla söylüyorsun. Bu, senin ödevin ufaklık! Benim değil.”

“Çokbilmiş n’olcak!”

Dedem suratımın asıldığını görünce, “Çırağan Sarayı’nı değil ama istersen seninle bamya ve lahana anıtlarını yaparız,” dedi.

“Aman dede... Sen olsun dalga geçme benimle!”

“Ah be güzel torunum. Neden dalga geçeyim seninle? Gel yapalım şu lahana, bamya anıtlarını...”

“Üf dede, oldu olacak salatalık kulesi, sarımsak sarayı yapalım. Öğretmenimiz, tarihi bir eserin maketini yapacaksınız, dedi. Öyle lahana anıtı, bamya anıtı diye uyduruk bir şey yapamayız.”

“Ne uyduruğu torun! Basbayağı tarihi eser onlar. İnanmazsan sana hikâyesini anlatayım da dinle.”

Dedem başladı anlatmaya:

“Sultan Çelebi Mehmet, biniciliği geliştirmek için, daha önce valilik yaptığı Amasya ve Merzifon’dan topladığı usta binicilerle iki bölük kurmuş. Böylece ilk kez birer spor takımı oluşturmuş. Merzifon’un büyük lahanaları ünlü olduğu için oradan gelenlere Lahanacılar, Amasya’nın da bamyası ünlü olduğu için oradan gelenlere de Bamyacılar denmiş. Lahanacılar ve Bamyacılar, sultanın önünde atlarla cirit karşılaşması ve çeşitli gösteriler yaparlarmış. Bayramlarda ve eğlencelerde de bu yarışmalar halka açık

meydanlarda olurmuş. Lahanacılar kırmızı kadife şalvar, yeşil gömlek giyer; yeşil bayrak taşırlarmış. Bamyacılar da kırmızı kadife şalvar, mavi gömlek giyer; kırmızı bayrak taşırlarmış. Halk onları izlerken tezahürat yapar, ‘*Haydi bamyaya, bastır lahana... Bamyaya lezzet, lahanaya kuvvet!*’ diye bağırırmış.”

Bir yandan legolarıyla oynarken bir yandan kulağı bizde olan kardeşim, dedemin bu son söylediğini duyar da hiç susar mı! Başladı “Bamyaya lezzet... lahanaya kuvvet!” diye avazı çıktığı kadar bağırma.

Onun bu hali dedemin çok hoşuna gitmişti. “Aferin benim torunuma! Ya ya ya... Şa şa şa... Bamyaya bamyaya çok yaşa! Ya ya ya... Şa şa şa... En büyük lahana!” diye o da katıldı kardeşime.

Şu dedem de çocukla çocuk oluyor bazen... Bir süre ikisi birlikte böyle bağıra bağıra dizlerinin üzerinde timsah yürüyüşü yaptılar, neşeyle el çırpılar. Dedem nefes nefese kalınca “Yeter bu kadar!” dedi.

“Eee, dede?” diye sordum.

Şaşkın şaşkın tekrar etti söylediğimi: “Eee?..”

“Hani Bamyacıları ve Lahanacıları anlatıyordun.”

“Doğru ya... Tüm bu tantana ondan çıktı değil mi?” dedi ve devam etti anlatmaya:

“Süvari birliklerine verilen bu isimler sonraları unutulmuş. Ama Fatih Sultan Mehmet zamanında saraya ait askeri birliklerde Lahanacıların ve

Bamyacılar'ın adı yaşatılmış. Merasim günlerinde bir onur payı olarak, saray kapılarında sadece Lahanaacılar ve Bamyacılar nöbet tutarlarmış.”

“Peki ya şu Lahana ve Bama Anıtı?”

“Bama Anıtı'nı 2. Mahmut, Lahana Anıtı'nı da 3. Selim yaptırmış. Öyle ki 3. Selim, ‘İlhami’ takma adıyla Lahanaacılar için şiir bile yazmış.”

“Yaa...”

İlgin dedemin hoşuna gitmişti.

“Ne dersin okuyayım mı sana şiiri?”

İyice şaşırmıştım: “Ezberinde mi dede?”

Dedem büyük bir coşkuyla başladı şiiri okumaya:

*“Kış mevsiminde çıkar ortaya lahana
Gerçi biçimce Keykavus'un topuzuna benzer
Can verir insana, çünkü taze gül yaprağıdır lahana
Dizilmez yüz bin, bir ipliğe bama gibi,
Aslandır o, arabayla gezer sanki lahana
Hiçbir zevk ve mutluluk olmazmış onsuz
Olur mu, helva söyleşileri, olmazsa eğer lahana,
Lâyıktır ona, İlhami ne türlü övgüler yazsa
Lahanacım, lahanacım, lahanacım, lahana.”*

Kardeşim “Lahanacım, lahanacım, lahanacım,” diyerek kıkır kıkır gülüyor. Benimse aklım hâlâ ödevde. Dedem bakışından anlıyor ne düşündüğümü ve anlatmaya devam ediyor hemen:

“Topkapı Sarayı’ndaki araç gereç depolarının önünde karşılıklı iki mermer sütun vardır. Bu sütunların birinin üstünde kenarları oyalı bir tabak içerisinde lahana, diğerinde ise bamya şekli işlenmiş. İşte bunlar, *Bamya ve Lahana Anıtı* diye anılır.”

“Eee nasıl yapacağız bu anıtları?”

“Sen onu bırak da şu malzemeleri getir bakalım.”

Günlerdir biriktirdiğim boş plastik kapları, karton kutuları kapıp getirdim.

Kâğıt havlu kartonundan yan yana iki sütun yaptık. Ama böyle çok basit oldu demeye kalmadı; dedem eski gazete ve dergileri yanına almış, bulduğu bamya ve lahana resimlerini kesmeye başlamıştı.

Ne kadar resim bulduysak sütunların üzerine yapıştırdık.

Babam eserimizi çok beğendi: “Aa, ne güzel Bamya ve Lahana Anıtı yapmışsın Cenk. Nerden geldi aklına?”

Dedem bana göz kırptı. “Hiiç...” deyip omuzlarımı silktim.

Hâlâ endişeleniyordum. Anıtları yaparken çok eğlenmiştim ama acaba öğretmenim ve arkadaşlarım da beğenecek miydi yaptıklarımızı, yoksa alay mı edeceklerdi benimle?

Dedem, “Sakın hikâyesini de anlatmayı unutma, hatta şiiri de oku!” diye sıkı sıkı tembihledi.

Ertesi gün, yalnız öğretmenim değil, tüm sınıf yaptığım maketi de, anlattığım hikâyeyi de, okuduğum şiiri de çok beğendi.

Öğretmenimiz, “Aferin Cenk! Maket yapmakla kalmamış, bir de araştırma yapmışsın. Bu anıtların varlığından benim bile haberim yoktu. Hafta sonu ilk iş onları görmeye gideceğim,” dedi.

“Biz de... Biz de gelelim öğretmenim!” diye sesler yükseldi sınıftan.

“O halde ailelerinizden izin alın da pazar sabahı hep birlikte anıtın orada buluşalım.”

O pazar yalnız anıtları incelemekle kalmadık çok da eğlendik. Turistlerin ve çevredekilerin şaşkın bakışlarına aldırmadan hep birlikte “Bamyaya lezzet, lahanaya kuvvet! Ya ya ya... Şa şa şa... Lahana, bamya çok yaşa!” diye bir de tempo tuttuk.

Öcükböcük

Bugün babamın arkadaşı Kemal amca bize geldi. Önce kardeşimin saçlarını okşayıp “Yirmiye kadar say bakalım!” dedi. Kardeşim Alp hiç durur mu? Heyecanla başladı saymaya... Ama ona gelince de durmadı: “Yirmi on, on iki yirmi, yirmi kırk...” Dinleyen buldu ya, uydurdu da uydurdu.

Kemal amca ona “Aferin!” diyerek bu kez bana döndü. Benim de saçlarımı şöyle bir karıştırdıktan sonra “Söyle bakalım Cenk, büyüünce ne olacaksın?” diye sordu.

Her şeyi üzerine alınan kardeşim atıldı yine: “Pilot olucam ben. Uzaya gidicem. Uzayda uçucam...”

“Uçar valla... Zamane çocukları bu hayal gücüyle Hezarfen Ahmet Çelebi gibi kanat takıp uçsa hiç şaşırمام,” dedi dedem.

Alp, geçen gün de polis olup onu bunu tutuklayacağını söylüyordu. Her sorulduğunda, hatta bazen

sorulmasa bile hiç düşünmeden şıp diye söyleyiveriyor büyüyünce ne olacağını. Bir gün polis, bir gün iğneci, bir gün öğretmen, başka bir gün de kamyon şoförü...

Bense bu soruyu duyunca, dünyanın en zor matematik sorusunu çözmeye çalışıyormuşum gibi öylece kalakalıyorum. Sahi ne olacağım ben? İnsan büyüyünce ne olacağına nasıl karar verir ki? Gökyüzünü ve bulutları seviyorum diye pilot, denizi seviyorum diye kaptan, balıkları seviyorum diye dalgıç, kedileri ve köpekleri seviyorum diye veteriner, pasta ve kura-biyeleri seviyorum diye pastacı olunur mu hiç?

Ama ben bu saydıklarımın hepsini de çok seviyorum. Üstelik sevdiğim şeyler bu kadar da değil. Çiçekler, uç uç böcekleri, uzaktan kumandalı arabalar, uçurtmalar, trenler.... Ooo, saymaya devam edecek olсам bu liste uzayıp gider. Aynı anda hem pilot, hem dalgıç, hem veteriner, hem kondüktör, hem pastacı ve daha bir sürü başka şey olamam ya!

“Cenk Bey... Cenk Bey! Kendinize gelin,” diye seslendi biri... Gözümü açtığımda tepemde dört adamın dikildiğini gördüm. Yerde boylu boyunca uzanmış yatıyordum ve başım deli gibi zonkluyordu.

Gözlerini bana dikmiş endişeyle bakan adamlardan üçü safari kıyafetleri giymişti, diğeri ise bir yerli olmalıydı. Teni karaydı ve kılığı kıyafeti, boynuna taktığı iri kolyeler, elindeki upuzun mızrak oldukça garipti.

İçlerinden biri, “İyi misiniz Cenk Bey?” diye sordu.

Cenk Bey mi? Bu koskoca adam bana neden ‘Bey’ diyordu ki? “Anne!” diye bağırdım korkuyla... Adam yüzüme telaşlı telaşlı bakarak, “Eyvah eyvah! Beni annesi sanıyor,” demez mi!

Zonklayan başımı tutarak olduğum yerde doğrulmaya çalıştım. Etrafıma şaşkın gözlerle bakıyordum. Nasıl olduysa balta girmemiş bir ormandaydım. Dört yanım, dev otlarla ve gökyüzünü delercesine uzamış kocaman ağaçlarla kaplıydı.

“Neredeyim ben? Siz de kimsiniz?”

Az önce “Eyvah eyvah!” diye dövünen adam konuştu yine: “Hatırlamıyor musunuz Cenk Bey? Devus ormanındayız.”

“Devus ormanı mı? Nasıl geldik buraya? Be...ben ne arıyorum burada? Siz kimsiniz?”

“Aynı projede çalışıyoruz. Unuttunuz mu efendim? Biz de sizin gibi etnologuz.”

“Ne log, ne log?”

“Etnolog?”

“O da ne?”

“Hatırlamıyor musunuz, böcek bilimcisi...”

“Bu... burada ne arıyorum peki?”

“Efendim, siz sürekli dünyanın değişik bölgelerini gezip yeni böcek türleri araştırırsınız. Biz de sizin ekibinizdeyiz ya! Hatırlamıyor musunuz? Geçen sene hep birlikte Dobidobi Adası’nda yepyeni bir böcek türünü keşfetmiş ve adını ‘Öcükböcük’ koymuştuk; ondan önceki sene de Zızpzız Dağı’nda uçu böceğini bulmuştuk. Sonra da yeni bir araştırma için hep birlikte buraya, ‘gara-garaga’ böceğinden birkaç çift yakalayıp Türkiye’deki laboratuvarımıza götürmek için geldik.”

Bu kez bir diğeri aldı sözü ve elinde tuttuğu dev mavi renkli yamru yumru şeyi göstererek, “Az önce de ağaçların birinden tam tepenize bu garip meyve düştü.”

Hiçbir şey anlamıyordum. Tüm bunlara şu yamru yumru garip meyve mi neden olmuştu? Babamın arkadaşları Kemal amcanın bize gelip de “Sen ne olacaksın?” dediği ana kadar olan her şeyi hatırlıyordum. Sonraki yıllarsa tam bir belirsizlik bulutu içinde yok olup gitmişti. Ne olmuştu da böcek bilimcisi olmaya karar vermiştim? Gerçekten onca yeri gezmiş miydim?

Tam bu sırada eli mızraklı yerli “Unga dinga bu-gungdu gunga...” gibi bir şeyler söyledi.

Ekibimden olduğunu söyleyen adam onun dediklerini tercüme etti: “Efendim, iyisi mi, ilerleyelim, diyor...”

“Peki devam edelim. Madem onca yoldan geldik şu ‘gara-garagayı bulmadan gitmeyelim,” dedim tam da bir yetişkin edasıyla... Ah bir de başım böyle zonklamasa!

Yerli, önden giderek balta girmemiş bu ormanda bize yol gösteriyordu. Ne kadar yürüdük bilmiyorum. Önümdeki dev eğretili otunun üzerinde gördüm onu... Upuzun antenlerinin üzerinde minicik mavi gözleri vardı. Kabuğu simsiyahtı.

“Bulduk! İşte bulduk gara-garagayı!” dedim ve korkusuzca bu garip böceğe doğru elimi uzattım.

“Ahh!.. Elim! Elim! ısırdı!” demeye kalmadı birden bir çığlık duydum.

Gözümü açtığımda koltuktaydım. Kardeşim legolarıyla oynuyordu. İçeriden de “Böcek! Böcek!..” diye bağıran ablamın çığlığı duyuluyordu. Ne olduğunu anlamadan onun odasına doğru koştum. İçeri girer girmez aynada kendimi gördüm.

Yaşasın, yine dokuz yaşındaydım! Demek tüm o gördüklerim bir rüyaydı. Ablam aynanın önündeki minik böceğe sanki canavar görmüş gibi korkuyla bakıyordu.

“Bö... böcek!”

Böceği yavaşça alıp camı açtım ve onu pencerenin dışına koydum. “Ah abla!” dedim. “Bu minik şeyden o kadar çok korktuğuna göre kim bilir bir gara-garaga görsen ne yapacaksın?”

Babaannem Arkeolog Oldu

Dedemle babaannem ne zamandır bizdeydi. Bugün köye döndüler.

Babaannem giderken, “Oh dedeniz burada ipe un sermeye alıştı valla. Böyle giderse köyde de miskin Mestan gibi yatar sedirde!” dedi. Mestan dediği, dedemlerin kedisi... Ne zaman köye gitsek babaannenmin söylediği gibi onu hep sedirde uyur halde buluruz. Arada bir yemek yemek için uyanır, avluda şöyle bir dolaşır. Sonra tekrar sedire çıkıp bıyıklarını titretite titrete uyur.

Dedemler gideli birkaç hafta olmuştu ki dedem bir gün telefonda, “Eee, söyle bakalım büyüyünce ne olacaksın, düşündün mü? Bak babaannen bile bu yaşında arkeolog oldu!” demez mi!

Onun bu söylediğine alınmıştım. “Dede ben henüz ne olacağımı bilmiyorum diye mi takılıyorsun bana?

Ama ne yapayım, karar veremedim işte... Öyle kolay mı meslek seçmek?” dedim.

“Yoo ne takılması?” dedi dedem oldukça ciddi bir sesle... “Ne babaannene ne de sana takıldığım falan yok. Hatta babaanneni takdir bile ediyorum. Baksana bu yaşında koskoca arkeolog oldu. Sen de elbet zamanı gelince kararını verirsin be torunum.”

“Gerçekten arkeolog mu oldu? Nasıl yani?”

Dedem, “Ne de olsa bir hafta sonra buradasınız. Her şeyi görüp öğrenirsin,” dedi. Ne kadar ısrar ettiysek de ne bana ne de babamlara bu konuda daha fazla bir şey anlattı. Babaannemi telefona isteyince de “İşte o, gelmedi henüz,” deyip geçiştirdi.

Bu bir hafta boyunca bizim evde konu hep babaannemdi. O da telefonda bir şey anlatmıyor, “Gelince görürsünüz. Çok yorgunum. Erken yatacam,” deyip duruyordu. Dedem sahi mi söylüyordu? Peki ama babaannem nasıl arkeolog olmuştu? Aklıma böcek bilimcisi olduğum rüyam geldi.

“Tabii ya, babaannem de rüyasında arkeolog olmuş,” dedim heyecanla.

Ama babam benimle aynı fikirde değildi:

“Rüyasında olsaydı babam bunca lafı etmez; annem de, *gelince görürsünüz*, demezdi.”

O bir hafta çabucak geçmişti. Bu arada ders yılı da bitmiş, okul yaz tatiline girmişti. Köye vardığımızda

akşam oluyordu. Güneş dağların ardına kaçmış, bulutlar kıızıla boyanmıştı. Bu kez her zamankinin aksine, babaannem değil de dedem karşıladı avluda bizi.

“Babaannem nerde?” diye sordum merakla...

Dedem saatine bakarak “Mesaisi yeni bitti. Ancak gelir işten,” dedi.

Ne mesaisi, ne işi? Benim bildiğim babaannem dedemle birlikte tarlada çalışır, tarladan da canı ne zaman isterse o zaman dönerdi. Tarladaki arpa, buğday ve şapkası hasır, ceketini yırtık korkuluk bir yere kaçmıyordu ya! Üstelik bizim geleceğimizi bildiğinden çok daha erkenden dönüp hazırlık yapması gerekmez miydi?

Dedem sanki içimden geçenleri anlamış gibi, “Hey gidi eski günler hey! Arkeolog olmadan önce avluda ayranlarla gözlemelerle karşılardı sizi... Bu yaştan sonra evin onca işi bana kaldı. Ben de bir yolunu bulsam doktor olacağım ama nerde biz de o şans!” dedi.

Dedem söylenmeye yeni başlamıştı ki babaannem çıkageldi. Avludan girer girmez “Ah ah! Bir görseniz bugün tunç devrinden kalma ne takılar bulduk. Biz hanımlar her devirde süslüymüşüz!” dedi.

Avluda da tıpkı bir arkeolog edasıyla uzun uzun kazı çalışmalarından, geçen gün buldukları Hitit tanrısının heykelinden bahsedip durdu. “Heykelin boynuzlu başlığı vardı. Ben görür görmez bunun bir tanrı heykeli olduğunu şıp diye anladım. Ama Emine tutturdu, bu bir asker diye... Sonunda kazı başkanı İlhan Bey de Gök Tanrısı Teşup’un heykeli bu, deyince inandı tanrı olduğuna. Emine de haklı tabii, geç başladı kazıya... Yoksa insan hiç tanrı heykeliyle asker heykelini karıştırır mı? Boynuz, Hititlerde tanrısallık

belirtisi... Başlıktaki boynuzun sayısı ne kadar çok ise, başlığı takan tanrı da o kadar büyük demek oluyor.”

Babaannem anlatırken yalnız ben değil; annem, babam, ablam hatta kardeşim bile onu şaşkınlıkla dinliyorduk.

“Sahi sen arkeolog mu oldun babaanne?” diye sordum.

“Yarın işyerime gelince sahi mi, yalan mı söylüyorum görürsün. Benimle işyerime gelmek isteyen, erken yatıp erken kalksın. Gelmek istemeyen miskin Mestan gibi yan gelip yatsın!” dedi. Mestan az önce yemeğini yemiş, sedirde mışıl mışıl uyuyordu.

Ertesi sabah hepimiz de erkenden kalktık. Bir tek Mestan uyuyordu. Kardeşim onu okşarken uyandı ve miyav... miüv... miyv, diye söylenerek sedirin altına girdi. Bu kez de orada uyumaya başladı.

“Oh valla bulutun üstünde yatsa uyur bu kedi,” dedi dedem gülerek.

Kahvaltıdan sonra hep birlikte yola koyulduk. Nereye gittiğimizi merak ediyordum. “Senin işyerin köyde mi babaanne?” diye sordum.

“Ya nerde olacak? Kazı yapmak için uzaya çıkacak halimiz yok ya.”

Yokuşun aşağısında şırıl şırıl akan çeşmeyi, yol boyu uzanan selvi ağaçlarını tanımıştım. Bu yol

dedemlerin arpa, buğday ektikleri; kargalar yemesin diye hasır başlık, ceketi yırtık kokuluk diktikleri tarlaya gidiyordu. Dedemle babaannem bir iş karıştırıyorlardı ama ne?

Biraz daha yürüdükten sonra dedemlerin tarlasına gelmiştik. Sapsarı başakların arasına oya gibi serpiştirilmiş kıpkırmızı gelinciklerle, nasıl olup da kargaları korkuttuğuna bir türlü inanmadığım yırtık pırtık kıyafetli korkulukla hatırlıyordum burayı... Ama o tarla neredeyse tanınmaz bir hale gelmişti. Etrafta birtakım insanlar dolaşıyor, kimi kazı yaparken kimi de çıkan eserleri inceliyordu.

“Demek sonunda bizim kırk yıllık buğday tarlası, arkeolojik kazı alanı oldu ha!” dedi babam şaşkınlıkla.

“Öyle oldu ya...” dedi dedem. “Meğer neler neler varmış da toprağın altında, haberimiz yokmuş.”

Babaannem az ötede harıl harıl kazı yapan köylü kadınları göstererek, “İşte benim mesai arkadaşlarım. Hadi daha fazla oyalamayın beni. Bugün belki kralın eşyalarını buluruz,” dedi.

Biz şaşkınlıktan ağzımız bir karış açık etrafı izlerken az önce kazı alanında gezinen gençlerden biri babaannemin yanına gelerek, “Günaydın hocam, hoş geldiniz,” diye selamladı onu. Köylü kadınları çalıştırmak kazı başkanının fikriymiş. Başta herkes

şasırmış buna. Ama köylü kadınların işlerini nasıl azimle ve titizlikle yaptıklarını görünce tüm ekip memnun kalmış bundan. Köylüleri de maaşa bağlamışlar.

Babaannem çabucak koyuldu işine... Önce çıkarıp yıkadığı toprağı güneşte kurumaya bıraktı. Daha sonra bir büyüteçle bu toprakta kemik ve boncuk aradı. Bulduğu kemik parçalarını diş fırçasına benzeyen ama kılları daha uzun bir tür fırça kullanarak özenle temizledikten sonra bir keseciğe koyuyordu. Canım babaannemi görmeliydiniz! Bu haliyle gerçekten de kırk yıllık arkeologlara benziyordu.

Dedemin Uçan Dairesi

Köy hayatına en çabuk alışan köpeğimiz Çomar oldu. Tüm gün kırlarda özgürce koşturup etrafı keşfe çıkıyor. Kazları, tavukları önüne katıp kovalıyor, hat-ta boyuna bosuna aldırmadan atlara bile kafa tutuyor. Yalnız dedemlerin hayvanlarıyla uğraşsa yine iyi ama bizim Çomar'ın rahat durmaya hiç mi hiç niyeti yok. Geçen akşam bir de ne görelim, köyün sürüsünün ar-dına takılmış gelmiyor mu! Çoban Ali abi “Bizim koca Çomar tüm gün serilip yatıyor. Sizin küçük Çomar'ı ise görmelisiniz. Tüm sürüyü o idare etti bugün. Kü-çük müçük ama valla sizin bu köpek, doğuştan çoban köpeği!” dedi.

Köpeğimizle gurur duymuştum. “Aferin oğlum!” Ben başını okşarken Çomar halinden oldukça mem-nun görünüyor, onu ilk bulduğum günkü gibi sevinç-le kuyruğunu bir sağa bir sola sallayıp duruyordu.

Kardeşimse omar’a küsmüş. “Ben onunla oynamak istiyorum. Ama omar beni bırakıp gidiyor, konyunlarla oynuyor!” diye şikâyet ediyordu.

“E haklı köpek, koşturacak tabii... şehirde ev diye dört duvar arasındaydı; bahçe diye göre göre de sağı solu yine duvar, kibrit kutusu kadar yeşillik gördü hayvan. Oh şimdi derya deniz gibi ayır imen...”

Dedemin bu söylediklerine babam karşı çıktı hemen:

“Amma da abarttın baba. Bizim bahçe hiç de öyle senin sylediğın kadar küçük değil.”

“Sen de haklısın a oğul. şehirde bu kadarına şükretmek gerekir.”

omar’dan umudu kesince bu kez de Mestan’a dandı Alp... Ama Mestan, babaannemin söylediğı gibi o kadar miskin, o kadar miskin ki, hiç oralı olmuyor. Sedirin altına uzanmış uyuyor. Alp onun sırtını okşarken, mırılarak bıyıklarını titretti. Alp bu kez daha sert sevdi onu uyandırmak için. Mestan gözlerini açıp önce şöyle şaşkın şakın baktı etrafına, sonra da miyavlayarak avlunun aralık kapısından dışarı kaçıp gözden kayboluverdi.

Kardeşimin suratı bir karış asılmıştı. Başladı mı zıldanmaya: “Yaaa!”

Muzip dedem babaanneme seslendi hemen:

“Torunun canı yağ istemiş hanım. Biraz da bal geti-
river de ikisini birlikte yesin.”

“Yaaa dede!”

“Tamam torunum. Şimdi geliyor yağ...”

“Ama ben yağ istemiyorum ki!”

“E o zaman niye yağ deyip duruyorsun?”

“Offf dede!”

“Tamam tamam oflama! Söyle dedene ne istiyor-
sun?”

“Çizgi film...”

“Ama televizyon bozuk ya torunum.”

Şu dedemleri de hiç anlamıyorum. Nasıl oluyor da
televizyon izlemeden duruyorlar.

“Tamirci yok mu dede bu köyde?” diye soruyorum.

“Var ama şehre akrabalarının yanına gitmiş. Bir
aya kadar da gelmez diyor muhtar.”

Kardeşim gibi benim de suratım asılıyor. Demek
biz gidene kadar gelmeyecek bu tamirci. Acaba büyü-
yünce ben de tamirci mi olsam? Gittiğim, gezdiğim
yerlerde bozulan ne varsa tamir ederim; böylece ço-
cuklar televizyonsuz, çizgi filmsiz kalmaz, ben de iş-
siz kalmam, diye düşünüyorum.

Dedem Alp’i kucığına oturtmuş, bir eline de eski
radyosunu almış. “Türkü dinleyelim ha... İster mi-
sin?” diye soruyor.

Alp omuz silkiyor. “İstemem.”

“Peki ne istersin?”

“Legolarımı... Oyuncaklarımı!”

Ne zaman seyahate çıkacak olsak Alp oyuncak çantası hazırlar kendine. İçine legolarını, vincini, kamyonunu, minik elektrikli tren setini ve en sevdiği oyuncaklardan bir iki tanesini daha koyar. Ama aksilik bu ya, bu kez köye gelirken çantasını yanına almayı unutmuş. Oyuncak yok, çizgi film yok; Çomar’la Mestan da onunla oynamıyor. Canı sıkıldı tabii.

Dedem soruyor: “Legolarını mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Ne yapacaksın legolarla?”

“Gemi... Belki araba, belki de uçak!”

“Hım... Dert ettiğin şeye bak torun, istediğin oyuncak olsun. Köy deyip geçme, oyuncağın âlâsı burada. Yarın seninle uçan daire de yaparız, araba da... Söz!”

“Yaa... Bana ne, şimdi yapalım! Şimdi yapmak istiyorum!”

“Şimdi olmaz. Bak geç oldu artık. Bu saatte uçan daire yapsak da uçuramayız. Uçsa da karanlık da göremeyiz! Kaybolur gider. Sabaha söz...”

Ben de meraklanmıştım. “Gerçekten uçan daire mi yapacaksın dede?”

“Tabii...”

Meraklandığım kadar şaşırmıştım da onun bu söylediğine. “Ne legomuz ne de başka oyuncaklarımız var. Nasıl uçan daire yapacaksın ki?”

“Senin bu deden, çerden çöpten bamya ve lahana anıtı yapmadı mı?”

Haklıydı dedem, görsel sanatlar dersi için biriktirdiğim atıklardan harika anıt yapıp bir de öyküsünü anlatmıştı bana... Onun sayesinde sınıfın en yüksek notunu almakla kalmamış öğretmenimizin de gözüne girmiştim.

“E şimdi de uçan daire yapacağım, ne var ki bunda bu kadar şaşıracak? Hadi hadi, önce şu saatimizi kuralım da sabah geç kalkmayalım.”

Dedem bunu söyler söylemez avlunun kapısına yönelmişti.

“Nereye dede?”

“Saati kurmaya...”

Kardeşimle ben de takılmıştık dedemin peşine... Koyunların ağılını, atların ahırını geçtik. Şu dedem de çok garipti doğrusu. Babaannem onun için, “Dağının teki! Hep eşyalarını oraya buraya atar, sonra da arar da arar...” der durur. Böyle söylemekte haklıydı anlaşılan! Öyle olmasa saatini bulmak için kümeste ne işimiz vardı.

“Hah işte burada bizim saat!” dedi dedem.

Ben gözlerimi dört açmış samanların arasına bakıyordum ama etrafta saate benzer bir şey görmüyordum. Yoksa ahırın tepesine mi asmıştı çalar saati? Yooo!.. Peki ama nerede bu saat demeye kalmadan, bir de ne göreyim, dedem çil horozun karşısına geçmiş, onunla konuşmuyor mu!

“Aman çil horozum, yarın sabah güneş doğarken uyandır bizi. Sakın ha, uykuya dalıp da unutma... Torunlarımla uçan daire yapacağız, e mi çil horozum? Sabahleyin vakitlice uyandır bizi ama şafak sökerken değil ha! Güneş doğduktan sonra...”

Çil horoz da sanki onun bu söylediklerini dinleyip de anlıyormuş gibi bir yandan gözlerini dikmiş dedeme bakıyor, bir yandan koca ibikli başını titretip duruyor.

“Canlı çalar saat!” dedi gülerek Alp.

Eğer dedemin çalar saati çil horozsa, yarın sabah bize yapacağı uçan daire nasıl olacaktı, çok merak ediyordum. O gece rüyamda dedem, ben ve Alp dev bir fasulyeye tırmandık. Dedem önden gidiyor, “Ha gayret torunlarım. Geldik. Geldik, az kaldı. Hah bakın şurada uçan daire bizi bekliyor,” diyordu. Nefes nefese bulutların üzerine çıktığımızda bir de ne görelim! Pamuk gibi bulutların arasında koca bir mısır patlağını andıran bir uçan daire bekliyordu bizi... “*Hadi binin*

gidiyoruz!” dedi dedem. Hep birlikte doluştuk mısır patlağından uçan daireyle... Uçan dairenin pilotu ise bizim çil horozdu. “Hadi uçur bakalım bizi!” dedi dedem. Çil horoz uzun uzun öttü... Öttü... Öttü de öttü. Uyandığımda hâlâ ötüyordu. Amma da garip rüyaydı. Geçen gün okuduğum Fasulye Ağacına Tırmanan Çocuk masalına benziyordu biraz.

Dedem beni görünce “Herkes kalktığına göre, artık çalar saati susturma vakti geldi,” dedi gülerek. Sonra da avludaki duvarın üzerine çıkmış avazı çıktığı kadar bağırarak çil horozla seslendi. “Tamam, çil horoz! Çok sağ ol! Bugünlük öttüğün yeter. Bak herkes uyan-
dı... Hadi sen de git gez biraz.”

Çil horoz sanki onun bu söylediğini de anlamışçasına ötmeyi kesti ve kanatlarını açıp duvardan aşağı sıçradı. Sonra da ibiğini sallaya sallaya uzaklaştı yanımızdan...

Kardeşim de ben de sabırsızlanıyorduk. Alp zeytinleri birer ikişer atıyordu ağzına. Sütünü de bir dikişte içiverdi çabucak. Dudağının üzerinde beyaz süt bıyığını silmeden, “Hadi dede, yapalım artık şu uçan daireyi,” dedi.

Babam, “Uçan daire mi yapacaksınız?” diye sordu.

“Tabii, üstelik yapmakla kalmayacak, uçuracağız da...” dedi dedem kendinden emin bir sesle.

Sonra da avludaki masanın üzerine irili ufaklı çıtalar, rengârenk kâğıtlar, makas, ip, çekiç, küçük çiviler getirdi. Çıtaları çaktı, rengârenk kâğıtları kesti biçti, ipleri doladı. Kaşla göz arasında kardeşimle bana tam iki tane uçurtma yaptı.

“Hani söz vermiştin? Hani bize uçan daire yapacaktın? Oysa sen yapa yapa uçurtma yaptın!” dedim suratımı asarak. Kardeşimse memnundu halinden...

Dedem, “Sözüm söz. Dur biraz sabret,” dedi sonra da keçeli bir kalemle üzerine kocaman harflerle UÇAN DAİRE yazdı uçurtmaların.

“Hiç üzerine uçan daire yazmakla uçurtma uçan daire olur mu?” dedim omuz silkerek.

“Neden olmasın? Hiç uçan daire gördün mü ki sen? Uçak yazsam olmazdı tabii; çünkü uçağa benzemiyor bu. Ama bal gibi de uçan daire olur.”

“Görmedim ama uçurtmaya benzemediğini biliyorum. Adı üzerinde daire şeklinde olur uçan daire.”

“Takıldığın şeye bak torun. Onu da hallederiz,” dedi dedem. Sonra da makasla kestiği renkli kâğıt şeritlerle uçurtmanın etrafını sarıp sarmalayıp yuvarlaklaştırdı. Aynı şeritlerden birer de kuyruk yaptı.

Sonra da, “Al sana kuyruklu uçan daire!” dedi ton ton gülerek...

Benim muzip mucit dedem yine yapmıştı yapacağını. Başka mucitler ne der bilmem ama ben ve kardeşim, kuyruklu uçan dairelerimizi çok beğendik ve o gün çok eğlendik. Tüm gün köyün vadisinde uçurduk onları.

“Benim uçan dairemde tam üç uzaylı var... Mars’a gidiyorlar,” dedi hayalperest kardeşim.

“Benimkinde de Şom-Şupuluslular var. Şom-Şupulus gezegenine gidiyorlar,” dedim.

“Şom-Şupulus neresi ya?”

“Çooook, çok uzakta bir gezegen...”

Kardeşim biraz düşündükten sonra, “Yok öyle bir gezegen,” dedi.

“Neden olmasın? Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte, yok!”

“Sanki evrendeki her yere gidip baktın da...”

“Bakmadım ama artık istersem uçan dairemle gider her yere bakarım.”

Benim uçan dairem seninkinden hızlı; ben Ay’a gidiyorum, yok ben Şom-Şupulus’a... derken saatin nasıl geçtiğini anlamamıştık. “E sürüler bile indi dağdan. Artık eve gitme vakti,” dedi dedem.

Eve dönerken hava karamaya başlamıştı. Kardeşim “Yarın da uçuralım uçan dairlerimizi. Ben de Gongolus’a gideceğim,” dedi neşeyle.

“Orası neresi?” diye sordum.

“Çooook çok uzakta bembeyaz renkli bir gezegen,” dedi. Ne güzel şeydi uçurtma uçurmak, onun uçan daire olduğunu, uçan daireye atlayıp uzayı turladığını hayal etmek... Ben de kardeşim gibi ertesi günü iple çekiyordum doğrusu.

Ama sabaha karşı fırtına çıktı, şiddetli bir de yağmur bastırdı. O yüzden de değil vadiye gidip uçurtma

uçurmak, bu havada burnumuzu bile dışarı  ıkaramazdık. Tüm gün eve tıkılıp kalacaktık. Televizyon  alı sa yine iyi. Oturur bir sürü çizgi film izlerdik. Ama nerde bizde o şans?  u tamirci de tam bulmuştu  ehre gidecek zamanı... Ne televizyon, ne bilgisayar, ne kır bayır, ne uçurtma... Nasıl geçecekti ki koskoca gün?

Babaannemin Sihirli Şalı

Yağmurdan babaannem de kazı alanına gidememiş bugün. Camın kenarında gözlerini uzaklara dikmiş, düşünceli düşünceli oturuyor.

“Senin de mi canın sıkılıyor babaanne?”

“Sıkılıyor ya torunum...”

“Televizyon tamircisine kızılıyorsun değil mi?”

Anlamamış gibi bakıyor yüzüme. “Neden kızayım ki adama?”

“Neden olacak, şehre gitti diye?”

“Gittiyse gitti. Bana ne canım.”

“Bana ne’si mi var babaanne... O gitmeseydi şimdiye televizyonumuz tamir edilmiş olurdu. Açardık bir kanalı izlerdik. Canımız da sıkılmazdı.”

Yine boş boş bakıyor babaannem yüzüme. “Haa, sen beni televizyona mı sıkılıyor sandın?”

“Başka neye sıkıldın ki?”

“Kazı alanına sıkıldım be yavrum. Kazdığımız yerler hep gölcük ve silme çamur olmuştur. Oysa işaretlemiştik tek tek. Şimdi işin yoksa sil baştan başla onca işe... Kralın heykelinin eksik parçalarını da bulamayacağız böyle giderse.”

Şu babaannem de gerçekten kırk yıllık arkeologlar gibi olmuştu. Daha geçen gün tüm yemekte kralın heykelinden söz edip durmuştu. Bir an önce konuyu değiştirmeliydim.

“Sizin çocukluğunuzda televizyon var mıydı?”

“Yo...”

“E ne yapıyordunuz o zaman? Hiç mi canınız sıkılmıyordu? Ne televizyon ne bilgisayar var.”

“Televizyon ve bilgisayar yoktu ama ninemin sihirli şalı vardı.”

Yalnız benim değil kardeşimin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Sihirli şalı mı?”

“Evet ya sihirli şalı....”

“Böyle görünmez adamın sihirli pelerini gibi mi? Ninen onu takınca görünmez mi oluyordu babaanne?”

“Hayır öyle değildi.” Babaannem sanki bizi daha da meraklandırmak ister gibiydi.

“Ee, nasıl bir şalı? Anlatsana babaanne!”

“Efendim, bu şal yeri gelir dalgaları yara yara giden

koca bir gemi, yeri gelir azgın bir deniz, yeri gelir yedi başlı ejder, yeri gelir kırk odalı saray olurdu.”

Onun bu söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Sihirli de olsa bir şal gerçekten tüm bunlara dönüşebilir miydi? Yoksa babaannem fırsat bu fırsat dalga mı geçiyordu bizimle? Ama hiç de öyle şaka yapıyormuş gibi bir hali yoktu.

“Peki ne oldu bu sihirli şala?”

“Ne olacak, bize kaldı.”

Kalbim heyecandan yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Demek babaannemin sihirli bir şalı vardı.

“Hadi o halde ne duruyorsun babaanne, biz de görelim şu şalı!” dedim.

“Tabii tabii,” dedi babaannem. Salondaki sandığı açıp içinden mavi bir şal çıkardı. Rengi solmuş bu örgü şal, bu haliyle hiç de az önce onun söylediği sihirli bir şala benzemiyordu.

“O şalın bu şal olduğundan emin misin babaanne?”

“Aaa! Eminim tabii.”

Alp sabırsızca şalı çekiştiriyordu. “Hadi hadi, saray olsun sihirli şal. Sonra da kocaman bir gemi...”

“Pekâlâ hepsini olur. Ama önce şöyle uslu uslu oturun.”

Hiç karşı çıkar mıyız babaanneme. Gösteri bir an önce başlasın diye ne söylerse yapıyoruz hemen.

Babaannem şalı omzuna geçiriyor. Kardeşim tam ağzını açıp bir şey söyleyecek oluyor ki onu dürtüp susmasını işaret ediyorum.

Babaannem de başlıyor gösterisine:

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde... Dalgalı mı dalgalı denizin birinde fındıkkabuğu gibi bir o yana bir bu yana, sallana sallana koca bir gemi gidermiş.

Babaannem anlatırken bir yandan da şalı çıkarmış omzundan sallıyor. Mavi şal sanki bir deniz olmuş. Bir o yana, bir bu yana kıvrılıyor. Hop şimdi de nasıl olduysa koca bir gemi oluverdi. Gerçekten de sihirliymiş bu şal demeye kalmadan kendimi bir anda geminin içinde buluveriyorum.

“Kaptan, kaptan!” diye bağılıyor birileri...

“Ka... kaptan nerde?” diye soruyorum başımda diki-len adamlara...

“Kaptan sizsiniz efendim!”

“Be... ben miyim?”

“Evet efendim.”

“Peki kaptansam yerde ne arıyorum?”

Bunu söylerken bir yandan da başımı tutuyorum. Kafamda koca bir şişlik... Zonk zonk zonkluyor.

“Başıma ne oldu?”

“Efendim az önce uçan daire gördüğünüzü söyleyip dürbünü kaptığınız gibi yelken direğine tırmandınız. Oradan daha iyi gözlermişsiniz.”

Nedense tayfamın bu söylediklerinin hiçbirini hatırlamıyordum.

“Eee sonra?”

“Sonra da direktten düştünüz.”

Şimdi anlaşıldı başımdaki bu şişin ve zonklamanın nedeni. Tayfalarımın önünde yelken direğinden yere çakılıp komik duruma düşmüş olmak hiç de hoşuma gitmiyor. Sesime otoriter bir hava vermeye çalışarak, “Çabuk herkes yerine! Marş marş!” diye bağıırıyorum.

Ben de dümene geçiyorum. Hiçbir şey hatırlamam da sanki kırk yıllık kaptanmışım gibi gemiyi nasıl kullanacağımı hatırlayıveriyorum. Gemim engin denizde süzülerek yol alıyor.

Tayfalararımdan birine nereye gittiğimizi soruyorum.

“Efendim, yeni kıtalar keşfetmeye gidiyoruz. Yola

çıkarken, ‘Kristof Kolomb Amerika’yı keşfettiye ben de yeni bir kara parçası bulur ve oraya Şom-Şupulus ülkesi derim,’ demiştiniz.”

“O halde tam yol ileri! Şom-Şupulus’a...”

Tam bu sırada kulakları sağır eden bir sesle irkiliyoruz. Ardından gemimiz fındikkabuğu gibi sallanıyor. Güvertede herkes çığlık çığlığa...

“Neler oluyor?” diye bağıriyorum.

“Korsanlar! Korsanlar saldırdı efendim. Gemimizi top ateşine tuttular. Geminin ön tarafı su alıyor,” diyor miçolardan biri.

“Filikalar... Filikaları indirin! Çabuk filikalara!”

Gemiye en son kaptanlar ve de fareler terk eder biliyorum. Fareler nereye saklandı bilmem ama tayfalarımı filikalara yerleştirip güvenliklerini sağlamadan bir yere gitmeye niyetim yok.

“Çabuk atlayın filikalara!”

“Siz de gelin, sizi bırakmayız.”

“Kaptanınız olarak emrediyorum: Çabuk filikalara!”

Tayfaları filikalara yerleştirdikten sonra son bir kez daha kaptan köşküne gidiyorum. O da ne! Gemi iyice su almış olmalı. Sular birden dizlerimin üzerine yükseliyor. Tam kapıya yöneliyorum ki sular boğazımda

ve yüzümde... Nefes alamıyorum. Kapı da suyun basıncıyla sıkışmış olmalı, açılmıyor. Glug... glug...

“Cenk! Uyan Cenk!”

Gözümü açtığımda babaannemi görüyorum. Omzunda mavi sihirli şalı... “Kalk da yatağına yat yavrum. Olduğun yerde kıvrılıp uyuya kaldın size masal anlatırken,” diyordu.

Altın Kavun

Bugün amcam aradı. Hepimizle tek tek konuştu. Sıra bana gelince, “Seni çok özledim amca! Bak sen gelmezsen bir yolunu bulup ben geleceğim. Çok mu uzak bu Hollanda?” dedim.

“Uzak dediğin eskidenmiş yeğenim. Uçakla her yer yakın şimdi. Ama merak etme, çok yakında köydeyim.”

Sevinçten kalbim pır pır atıyordu. Bir süre seke seke dolaştım avluda. Avazım çıktığı kadar haykırmak istiyordum:

“Yaşasın amcam geliyor! Yaşasın!”

Gökte hacı leylekler, alı turnalar, ahırda atlar, ağılda koyunlar, gölcüklerde paytak ördekler, kırlarda geveze cırcır böcekleri hepsi duysun istiyorum bu güzel haberi. Mutluluğumu paylaşsınlar benimle... Varsın bugün hiç susmasın kurbağaların, cırcır böceklerinin korusu; ne de olsa canım amcam geliyor benim.

Dedem de en az benim kadar sevindi oğlunu göreceği için. Eli ayağına dolaştı haberi alır almaz. Baktım süt kovanını kapmış atların ahırına gidiyor.

“Dede ne yapıyorsun?”

“Hiiç! Süt sağacağım.”

“At sütü mü içeceğiz?”

Kendi haline kendi bile gülüyor. “Hay Allah dalmışım torun...”

Babamsa hiç oralı değil. “Anlaşılan bu bizim deli oğlan oralarda da tutunamadı. Ama ben demiştim gitmeden önce... Ee, tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer kürkcü dükkânı yine.”

Ben kendimi bildim bileli babam amcamla ilgili böyle söylenip durur hep. Pek onaylamaz onun yaptıklarını. Neymiş efendim düzenli bir işi, düzenli bir maaşı, kurulu bir düzeni yokmuş.

Amcamsa umursamaz böyle şeyleri... “Gökte bulutlar, yorgan; kırlar yatak... Oh, keyfim nereyi isterse orasıdır evim!” der. Ama öyle boş boş da dolaşmaz, arı gibi sürekli çalışır durur; hiç olmadı fikir üretir benim amcam. Bir bakarsınız Akdeniz’de bir turist teknesinde çalışıyor, bir bakarsınız Karadeniz’in sarp dağlarında fındık topluyor. Bir bakarsınız güneş enerjisiyle çalışan uçak yapma fikrinde, bir bakarsınız susuz tarımı araştırıyor.

Bu kadar çalışkan olduğuna bakıp da sakın ha onu babamın patronu gibi çatık kaşlı, donuk bakışlı biri sanmayın. Neşeli adamdır benim amcam. Hem çalışır, hem eğlenir. Bugüne kadar yüzünün sirke sattığını hiç görmedim. Güle eğlene çalışır. Bir gün bir bakarsınız, falanca yerdeki filanca fabrika atıklarını dereye boşaltmasın diye eylem yapan köylülerin arasına karışmış, halay çekiyor; bir gün bir bakarsınız, kutup ayılarını korumak için bembeyaz giyinmiş sokakları arşınıyor.

“Dünya kazan ben kepçe...” der, gezer durur. Gezip gördüğü yerlerden de her biri birbirinden ilginç bir sürü macerayla döner. Kâh yolunun nasıl olup da bir Kızılderili çadırına düştüğünü anlatır, kâh çektiği fotoğrafları bizimle paylaşır. Geçen yıl da Avustralya’ya gitmiş, orada yaşadıklarını anlatmıştı uzun uzun.

“Hah! Şimdi de Avustralya’daki dostum Rıfkı’nın fotoğrafını göstereceğim size...”

“Rıfkı mı amca?

“Rıfkı tabii ya!”

Amcamın Rıfkı dediği koala ayısı... Görseniz kırk yıllık dostu gibi sarılmış hayvana.

“Adının Rıfkı olduğunu da nereden çıkardın amca?”

“Nereden çıkaracağım, ben koydum bu ismi ona. O da hemen benimsedi adını. Ne zaman Rıfkı desem dönüp dönüp baktı hep.”

“Peki hiç korkmadın mı öyle sarılırken? Ya seni ısırıp tırmalasaydı?”

“Yoo, niye korkacaktım ki? Öyle yavaşça soku-
lup yaklaşıp, biraz da okaliptüs yaprağı uzatırsan,
çabucak dost oluveriyor bu hayvanlar. Hem hayvan-
ların büyük çoğunluğu öyle durduk yere saldırmaz
insana...”

O gün amcam kısa bir süre sustuktan sonra “Ah,
Rıfkı dedim de çok özledim be onu!” demesin mi. He-
pimizi ne de çok eğlendirmişti bu anlattıklarıyla.

Amcamın geleceğini öğrenir öğrenmez “Yine kim
bilir neler anlatır, ne fotoğraflar gösterir durur bize...”

Oh gez gez anlat! Bitmez valla bunun maceraları,” dedi babam.

Babaannemse oğluna hiç laf söyletmez. “Anlatır tabii... Gezdi gördü de anlatıyor. Dünya adamı benim oğlum.”

Babam yalancıkdan suratını asıyor. “Biz uzay adamı mıyız sanki?”

Babaannem buna karşılık ne söyleyeceğini bilemiyor. “Yok öyle değil de... Aman! Örgümü karıştırdınız işte.”

Amcam ertesi gün yine aradı. Bu kez dedemle uzun uzun konuştular.

“Ee... Ne anlatıyor seninki? Yoksa Hollanda sara-yında resmigeçit mi düzenlemişler beyefendi için?” diye sordu babam.

Dedemin düşünceli hali sesine yansıdı. “Yok be oğlum. Çok büyük bir projesi varmış Talat’ın.”

Babam burun kıvırdı hemen. “Aman baba! Onun projesinden ne olacak! Ay’a merdiven dayayalım, yıldızları toplayalım, der o bu hayalperestlikle. Bu yaşına geldi hâlâ akli bir karış havada! Onun yaşındakiler çoktan çoluğa çocuğa karıştı.”

Babaannem ne zamandır köyün diğer hanımlarıyla beraber tarlalarında bulunan kazı alanına gidiyor. Ekibin başındaki arkeolog hepsine maaş bağlamış; onlar da kazıya yardım ediyor. Geçen gün kazı

alanında Pers prensesi olduğu söylenen birinin heykelini bulmuşlar. Durup dururken nerden geldiyse aklına, “Böyle nur yüzlü koca gözlü çok güzel bir kızcağızmış şu Pers prensesi. Vah vah!” dedi.

“Niye vah vah babaanne?”

“Vah vah tabii torunum. Baksana ölmüş gitmiş zalvalıcık...”

Dedem gülüyor. “Üzülme o kadar. Yaşasaymış bin beş yüz yaşında olurmuş hanım.”

“Neyse ne! Talat’ım bir evlenmek istese, ben ona bu Pers prensesi gibi bir gelin bulurum hemen. O yüzden vah vah!”

Şimdi anlaşıldı babaannemin aklına Pers prensesinin niye geldiğı. Babam amcama hayalperest diyor ama bence asıl hayalperest babaannem. Bu küçücük köyde Pers prensesi gibi bir gelin adayı nasıl bulacaksa?

Dedemse benimle aynı fikirde değil. “Bulursun hanım, bulursun... Siz hanımlar ki, bizim kırk yıllık çorak tarladan prensesin heykelini bulup çıkardınız, valla bu gidişle Pers prensesinin kendisini de bulursunuz!”

Dedem bunu söyler söylemez ceketini giydi üstüne. Babam takılmadan edemedi ona:

“Ne o baba? Yoksa prensesi aramaya mı çıkıyorsunuz?”

“Yok be oğlum. Muhtarı göreceğim.”

“Dede ben de geleyim mi seninle?”

“Gel ama üstüne hırkanı geçiriver. Akşam serin olur buralar.”

Hırkamı kaptığım gibi çıktım dedemle... Dedem muhtar amcayı görür görmez başladı masal gibi anlatmaya. Ben de bir yandan kulak misafiri oluyorum. Amcam Hollanda’da altın kavun diye bir kavun yemiş. Adı gibi sapsarı, bal gibi de tatlıymış bu kavun. Üstelik iri mi iriymiş. Çabucak da olgunlaşıyormuş.

Muhtar boş boş baktı dedeme. Bir ara daha fazla dayanamayıp, “İyi hoş da akşamın bir vakti Talat Bey oğlunun yediğini içtiğini anlatmaya gelmedin herhalde buraya...” dedi. Hemen peşinden de ekledi: “Ha, *‘anlattıkça benim de canım kavun çekti muhtar’* diyecek olursan, valla bostandaki son kavunu da dün kesip yedik.”

O böyle söyleyince dedem gülmeye başlamasın mı! “Yo, ne oğlumun yediğini içtiğini anlatmaya, ne de kavun istemeye geldim muhtar. Talat’ım düşünmüş taşınmış. Bu altın kavun işinde çok para varmış.”

Dedem bu kez tek tek aktardı amcamın söylediklerini. Amcam Hollanda’dan gelirken kim ne kadar isterse o kadar tohum getirecekmiş yanında. Tabii parasını almak şartıyla... Yalnız “Kavun yetiştirmeyi

düşünenler tarlaya başka şey ekmesin. Toprağı sürüp beklesin,” demiş.

Muhtar önce ak düşmüş bıyıklarını çekiştirdi. Başındaki şapkayı çıkarıp uzun uzun sıvazladı kel başını... Sonra tekrar taktı şapkayı.

Düşünceli bir sesle dedi ki: “Hım... Kârlı bir işe benziyor bu söylediğin. Benim tarladan da yeni kaldırdık mahsulü. Patates ekecektim fakat ekmem, beklerim. Gerçi patatesin emeği az ama kârı da az. Oh... Kavunu ektin mi yata yata büyür, bu söylediğin türün kârı da çok daha fazla olur herhalde.”

Konuşmanın sonlarına doğru muhtar amcanın keyfi iyice yerine gelmiş, canlanmıştı. Geldiğimizden beri esneyip duran, ne zaman kalkıp gidecekler diye gözümüzün içine bakan o değil de bir başkasıydı sanki. “Biraz daha oturun. Bir çay daha için,” deyip duruyordu şimdi. Bana da üçüncü oraleti önerdi.

“Yok, bu kadar yeter,” dedi dedem ve hop diye kalktı sedirden. Ayaküstü, yarın akşama kahvede toplantı yapılmasını kararlaştırdılar. Muhtar öyle keyiflenmişti ki neredeyse zil takıp oynayacaktı. “Herkesi haberdar edelim. Yalnız biz değil, tüm köy kalkınsın. Oh oh, gelsin dolarlar avrolar. Bakarsın bir de köy meydanına senin oğlanın elinde kavunla heykelini dikeriz. Sonra da kavun festivali yaparız.”

Tüm bunları söylerken neşeyle gülümsüyor, o gülümsedikçe ak bıyıkları titriyordu. “Meğer bizim hanım ermiş de haberimiz yok. Ben daha muhtar seçilmeden önce görmüştü rüyasını. Bizim köy böyle uluslararası oluyormuş. Akın akın insanlar geliyormuş buraya...”

“Aman aman gelmesinler! Kalkınalım yeter. Şehirden gelen buraları beğenmez de şehre benzetir. Sonra bir tutam yeşile, bir nefes temiz havaya hasret kalırız,” dedi dedem.

Ertesi gün köy kahvesinde yapılacak toplantıyı duyunca babamın suratı asıldı hemen. “Aman baba! Bir deli kuyuya bir taş atmış, kırk akıllı çıkaramamış. Ne bakıyorsun sen bizim deli oğlanın dediğine... Milleti de heveslendirmişsin durduk yere. Hepsi düş kırıklığına uğrayıp seni suçlayacaklar sonra.”

“Öyle deme oğlum. Altın kavun bize çok kazandıracak çok... Yalnız biz mi kazanalım? Tüm köy kazansın işte!”

Babam baktı ne söylerse söylesin dedemi ikna edemeyecek, “Bana ne canım! Ne haliniz varsa görün. İsterseniz tüm köylü bir olup Ay’a merdiven dayayın!” dedi.

O akşam köy kahvesindeki toplantıya ben de gittim dedemle. İyi ki de gitmişim, çok eğlendim doğrusu. Dedemle muhtar amca anlattıkça herkes heyecanlandı.

Bir ara köylülerden Halil amca kendini iyice kaptırıp, “Yaşasın altın kavun, yaşasın Talat Bey oğlumuz!” diye bağırmaya başladı.

O böyle söyleyince kahvede bir alkış koptu. Halil amca alkışı duyunca susacağına daha bir coştı. Oturduğu sandalyeden kalkıp hemen soluğu muhtarın yanında aldı:

“Talat Bey oğlumuz taa Avrupalardan zahmet edip bize altın değerinde altın tohumlar getirecek. Ya biz ne yapacağız?” diye sordu topluluğa dönüp. Baktı ki kimseden çıt çıkmıyor, kırk yıllık şovmen edasıyla tekrarladı sorusunu. “Ya biz ne yapacağız?”

Arkalardan cılız bir ses: “Ekip diyeceğiz.”

Halil amca halkı coşturmak isteyen politikacılar gibi... Bir dahaki seçimlere muhtarlığa adaylığını koyarsa kesin kazanır.

“Duymadım. Duymadım ne yapacağız?”

Bu kez birkaç kişi, aynı anda “EKİP DİKECEĞİZ,” diye bağırıyor.

“Tabii ki ekip diyeceğiz! Talat Bey oğlumuz onca yoldan onca tohumu vitrine koyalım da seyredelim diye getirmeyecek bize. Ama sorarım size bize bu tohumu getiren Talat Bey oğlumuz için ne yapacağız?”

Kahvede yine sessizlik!

Halil amca yılmadan yineliyor sorusunu: “Talat Bey oğlumuz için ne yapacağız?”

“Ne yapacağız, teşekkür ederiz bey oğlumuz,” diyor biri.

“Benim hanım çok güzel gözleme açar. Yanına bir de yayık ayranı yapar. Afiyetle yer Talat oğlum,” diyor bir diğeri.

“Peki başka?”

Sessizlik...

“Ben söyleyeyim ne yapacağımızı: Gözleme de ayran da yapacağız. Ama en önemlisi bu değerli gencimizi, Talat Bey oğlumuzu davullu zurnalı karşılayacağız.”

Halil amca bunu söyler söylemez kahvede bir alkış kopuyor. Muhtarın gözleri ışıltı ışıltı. Çaycı Bekir amcaya sesleniyor: “Bekir, çay dağıt herkese, benden!”

Çaylar da içildikten sonra sıra geliyor işe. Kim kaç gram tohum istiyor, onu not ediyor dedem. Muhtar da elinde hesap makinesi, kimin ne kadar vereceğini hesaplıyor.

Halil amca sıra kendine gelince çıkan rakamı yüksek buluyor. “Ohoo! Nerdeyse altının gramı bu kadar. Topu topu kavun alıyoruz, altın değil ya...”

Dedem, “Beğenmezsen alma... Benim oğlan zorla getirmiyor ya. Hem altın değilse de altın kavun tohumu bu,” diyor.

“Tamam tamam, yaz beni de...”

Sonunda hesap kitap yapıldı. Herkes cuma öğlene kadar parasını denkleştirip muhtara verecek. Muhtar da dedeme teslim edecek. Dedem de amcama yollayacak. Herkes çok heyecanlı...

“İş iyice büyüdü. Cuma günü parayı alır almaz hemen şehre inip bankaya yatıralım,” dedi dedem.

Muhtar, toplantı bitmeden birer çay daha ısmarladı herkese. Herkes bir araya gelmişken, amcamı karşılama hazırlıklarını da organize etmek istiyor.

“Bu özel gün altın kavunun köyümüze ilk geldiği gün olarak tarihe geçecek ileride. Torunlarımız bugünü çalgı çengiyle kutlayacak,” dedi. Bunu söyledikten sonra da, sanki dünyanın en önemli keşfini yapmışçasına haykırdı:

“Buldum, buldum! Davulcu Hıdır Efendiye haber verelim. Gelsin çalsın davulunu o gün!” Ama neşesi çabuk sönüyor. “Ah ah, öğretmen de tatile gitmemiş olsaydı çocuklara folklor oynatır, şiir falan okuturdu.”

“Ben şiir okurum dede...”

“Aferin benim torunuma,” diyor dedem gururlanarak.

Şiir okurum okumasına da Cumhuriyet Bayramı değil, 23 Nisan değil. Ne okuyacağım ki! Sultan 3. Selim’in yazdığı şiir hâlâ ezberimde. Ama o da lahanayla ilgiliydi. Altın kavunun tohumları geldi diye

hangi şiir okunur ki? Dedem ayaküstü bu sorunu da çözüveriyor hemen:

“Aman, iş neyi okuyacağına kalsın torunum. İkimiz birlikte yarın oturur şöyle güzel bir şiir yazarız olur biter.”

“Yazarız dede.”

Ertesi gün canlı çalar saatimiz, koca ibikli horozumuz yine erkenden uyandırıyor bizi. Kahvaltımızı yapar yapmaz dedem bir sepete biraz yiyecekle biraz da su ve ayran koyuyor. Bana da, “Haydi kalemini kâğıdını al da gidelim Cenk,” diyor.

“Nereye dede?”

“Nereye olacak şiir yazmaya.”

“Şiir yazmak için kırlara gitmek de nerden aklına geldi dede? Avluda oturur yazardık.”

“Olur mu? Şiir yazmak için insana ilham gelmesi gerekir. Avludaysa, gelse gelse Mestan kedi gibi uykumuz gelir. Haydi, çayıra, çimene...”

Cırcır böceklerinin şarkısı eşliğinde kırlara doğru yol alırken bir yandan da düşünüyorum: ‘*Acaba büyüyünce şair ya da yazar mı olsam? Mademki kırdan bayırda geliyor ilham, oh ne güzel tüm gün o kır senin bu bayır benim dolaşır dururum. Sonra da çekilir bir ağacın altına yazarım. Şu yazarlık pek keyifli bir iş gibi gözüküyor.*

Göl kıyısına varır varmaz, “Ha işte burada oturalım,” dedi dedem... Önümüzdeki yemyeşil durgun su ve sazlıklar büyüleyici gözüküyordu. Sanki bu güzelliği selamlamak istercesine suya doğru eğilmişti söğütler. Dedem de hayran hayran göle bakıp, “Burada yazamazsak hiçbir yerde yazamayız şu şiiri,” dedi.

Dedi demesine de aklıma yazacak tek satır gelmiyor ki! Dedem bana, ben göle; dedem göle, ben dedeme bakıp durduk bir süre. Sonunda dedem “Ee... Sultan Selim ne güzel lahanaya şiir yazmış, biz de kavuna yazamayacak mıyız? Hadi, benim akıllı torunum... İlk satırı sen yaz bakalım,” demesin mi! Hemen kabahati kurbağalara atarak dedim ki:

“Virak virak, virak virak... Yazmasına yazayım da, şu kurbağalar rahat bırakmıyor ki! Virak virak, virak virak... İlham geleceği varsa da gelmez ki, bunlar böyle bağırırken ciyak ciyak!”

Dedem gülüyor. “Kafiyesini tutturdun bak ama istediğimiz böyle bir şiir değil. Hem öyle deme, ne güzel şarkı söylüyorlar işte. Doğanın bir parçası onlar da... Sen burada kurbağaların sesinden şikâyet ediyorsun ama ya şehirde olsan ne yapacaksın? Her gün onca uğul uğul gürültü... Kornaya basan mı dersin, iş makinelerinin sesi mi? Ne ararsan var.”

“Madem kurbağaların sesinden bu kadar memnunsun, o halde ilk satırı sen yaz dede.”

Dedem bir süre düşündükten sonra, “Köyümüze hoş geldin!” diyor. Serin serin saçlarımı okşuyor rüzgâr... O anda pat diye geliyor ilham... İkinci mısra da ben-den:

“Rüzgârı bekler gibi bekledik seni...”

Dedem bir öneride bulunuyor hemen:

“Oldu olacak, ‘bereketli yağmurları bekler gibi bekledik seni’ diyelim.”

“Diyelim dede...”

Şöyle diyelim, böyle diyelim derken şiiri yazıverdik. Dedem haklı. Pırıl pırıl göl, mis gibi temiz hava, pamuk şekerı gibi bulutlar ilham veriyor insana...

Dedeme, “Büyüyünce yazar olursam gelip hep bu köyde yazarım hikâyelerimi,” diyorum.

“Beni de yaz hikâyelerinde.”

“Yazarım dede; seni, babaannemi, uykucu kedi Mestan’ı, hepinizi yazarım. Söz!”

Bir yandan sohbet edip bir yandan yazarken saatin nasıl geçtiğini anlamamışız. Akşam oluvermiş. Eve döndüğümüzde babam, “Eee, ne yaptınız bakalım bugün? Dede-torun, tüm gün kırlarda uzanıp hayal mi kurdunuz yoksa?” diye soruyor.

“Yoo, şi...” diyorum ki, dedem hafifçe dirseğıme dokunup göz kırpmıyor. “Ne yaptığımızı bu pazar günü öğrenirsin,” diyor.

Bu kez babaannem giriyor söze: “Dede-torun bir işler karıştırıyorsunuz ya siz hadi bakalım.”

Cuma günü erkenden kalktık. Muhtardan paraları aldıktan sonra şehre inip bankada aldık soluğu... Tüm parayı amcamın hesabına yatırdıktan sonra dedem bir de faks çekti Talat amcama. Kim ne kadar tohum istiyor bildirdi; “Telefonda söylesem karışır gider; söz uçar yazı kalır,” diyerek.

Bir hafta sonra, pazar günü altın kavun tohumlarıyla geliyor amcam. Muhtar amca da karşılama töreni için yalnız davulcu değil bir de zurnacı ayarlamış. Bununla kalmamış, yetenekli birkaç genci de halk oyunu oynamak için ikna etmiş. Gençler ilk başta karşı çıkmışlar buna: “Biz nerden bilelim folkloru? Folklor ekibinde miyiz?” demişler.

Muhtar amca hemen pes eder mi öyle? Demiş ki:

“Televizyonda görmüyor musunuz? Hiç mi düğünde dernekte oynamadınız siz? Elin Rus’u bile gelip de iki günde öğreniveriyor bizim halk oyununu. İnternet midir nedir oradan bakar yaparsınız. Hem size öğrenin de yarışmaya katılın demiyoruz ya! Şöyle ortalıkta, düğünde dernekte yaptığınız gibi azıcık oynasanız yeter be oğlum. Daha bir hafta var törene. O güne kadar istediğiniz zaman gelip toplaşın ve isterseniz birazcık da çalışın muhtarlıkta...”

“Oh oh! Pek güzel, pek şenlikli olacak açılış,” dedi dedem bunu duyar duymaz. Ben de yazdığımız şiiri ezberledim. Babamın okuyacağım şiirden haberi yok ama karşılama töreni yapılacağını öğrenmiş.

“Ah baba ah! Ne diyeyim ki sana, senin aklına uyanlara... Duyan da bizim deli oğlan değil de köye bakan geliyor zanneder. Ne varmış gelirken kavun tohumu getirecekse? Bilseydim böyle davulla zurnayla karşılanacağımı, valla değil yalnız kavun tohumu ne kadar tohum bulsam alır dükkânından, atar getirirdim arabaya!”

“Yoo! Onlardan kasabada, bizim tohumcu Hasan’da da var oğul. Talat’ımın getireceği öyle diğer tohumlara benzemez. Altın kavun tohumu, altın...”

Dedem bunu söylerken sanki gözünün önünde çil çil altınlar uçuşuyor gibi ıslıl ıslıl parlıyor gözleri.

“Aman canım... Ne haliniz varsa görün!” diyor babam yine.

Beklenen gün yaklaştıkça köyde de hazırlıklar hızlanıyor. Muhtar şehre inip o güne özel yeni bir takım almış kendine. “Günün anlam ve önemine uygun bir şey giyeyim istedim,” dedi. Köylülerden kimi de amcamın söylediği gibi tarlasını sürdürüyor. “Her şey hazır olsun da tohumlar gelince şöyle bir serpiştirmek kalsın toprağa,” diyorlar.

Babaannem kazı alanında, biz de dedemle kırlardayız yine... Dedem Pers prensesine de, Mısır kralına da çok kızgın. Söylenip duruyor: “Zamanında bizim tarladan başka yeri bulamamışlar mı gelip yerleşecek!”

“Ne olmuş bizim tarlaya yerleşmişlerse dede?”

“Ne olacak, başka tarlaya yerleşmiş olsalardı, tüm tarlayı ektirip sürdürüp koca alana altın kavun diker, zengin olurduk. Oysa şimdi kala kala bir avuç yerimiz kaldı kavun ekecek.”

“Olsun, üzülme dede. Altın kavundan çok para kazanırsak başka tarla alırız kendimize!”

Bu söylediğim dedemin göğsünü kabartmıştı. “Aferin benim akıllı torunuma! Şimdiden ticaret adamı oldu. Hadi şu altın kavun ekeceğimiz tarlaya gidelim bari. Ne zamandır uğradığımız yok; gidip bir bakalım hele. Hem *Pırtık Haydar*’ı da görürüz.”

“Görürüz dede.”

Pırtık Haydar tarladaki korkuluğun adı... Aslında dedem adını Haydar koymuştu ama kardeşim Alp onu görür görmez, “Aa, üstü başı pırtık pırtık bu Haydar’ın!” dediği günden beri adı Pırtık Haydar oldu. Eskiden babaannemlerin kazı yaptığı tarladaydı.

Kazı alanının oradan geçerken babaanneme el salladık. Babaannem de bize el sallayıp işine devam etti.

“Gören de bizim hanımı kırk yıllık arkeolog sanır. Nasıl da çalışıyor harıl harıl,” dedi dedem.

Yalnız o mu, neredeyse köyün tüm hanımları çalışıyor burada... Kimi elinde fırça, bulduğu parçanın üzerindeki toprağı süpürüyor; kimi kazı aletiyle toprağı eşeliyor.

Neyse Pırtık Haydar'ın yanına geldik sonunda... Yağmur, güneş derken üzerindeki ceketin rengi iyice solmuş. Başındaki şapka da yalnız yırtık pırtık değil eciş bücüş. Dedem uzun uzun baktı Haydar'a, sonra da şöyle bir tur attı etrafında...

“Ne o dede, Pırtık Haydar'ı çok mu özledin?”

Çıt çıkmıyor dedemden. Belli ki bir şey düşünüyor. Sonunda ağzındaki baklayı çıkardı:

“Mademki tören yapacağız, şu bizim Haydar'ı da hazırlamalı. Baksana muhtar kendine yeni takım diktiriyormuş. Neyi eksik bizim Haydar'ın, muhtardan?”

Bu söylediğine kendisi de güldü ama Haydar'ı süslemekte kararlı. “Altın kavun tarlasının korkuluğu olacak Haydar. Yakışır mı hiç ona böyle rengi solmuş, yamalı kıyafetler? Yarın ilk iş, benim şu eski ama yıpranmamış kıyafetlerden alıp giydirelim Haydar'a. Ya da iyisi mi Haydar'ı götürelim eve... Hem baksana samanları da azalmış. Şöyle biraz saman ekleriz yüzüne, beline, göbeğine...”

Haydar'ı kaptığımız gibi eve vardık. Bizi görür görmez neşelendi kardeşim. “Aaa, Pırtık Haydar gelmiş!”

“Yakında Pırtık Haydar, Şişko Haydar olacak!” dedim. Avluda saman ekledik bizim Haydar’ın sırtına, suratına, karnına...

Kardeşim, “Biraz daha saman koyalım da göbekli olsun,” dedi.

Dedem dolaptan mavi ceketıyla sarı şapkasını getirmiş; bir de kareli gömlek... Giydirirken biraz zorlandık. Beden şişko ya, dar geliyor kıyafetleri. Biz de belindeki ve göbeğindeki samanı biraz azalttık.

İşte! Artık Haydar hazırды. Pırtık Haydar gitmiş yerine *‘kelli felli bir Haydar’* gelmişti.

Dedem, “Yarın ilk iş tarlaya gidelim de yerine yerleştirelim Haydar’ı,” dedi.

“Yerleştirelim dede.”

Sonunda beklenen gün geldi. Muhtar amca yeni takımını giymiş; altın renkli bu kıyafetle az sonra sahne alacak şarkıcılara benzemişti. Ama o, bu halinden oldukça memnun. “Mademki altın kavun gelecek ben de günün anlam ve önemine uygun bir renk seçtim,” diyordu keyifle...

Davulla zurnayla, folklor gösterileriyle karşılandı amcam. Ben de dedemle birlikte yazdığımız şiiri okudum:

*“Köyümüze hoş geldin
Hepimizi sevindirdin.
Bereketli yağmurları bekler gibi bekledik seni.
Adın tadın bizim için yeni
Altın kavun, altın kavun
Aydınlık günler bekler bizi.
Tarlalarda dizi dizi
Altın kavun, altın kavun!
Tadın ballı, rengi sarı
Köyümüzün yüz akı...
Altın kavun, canım kavun
Hoş geldin köyümüze,
Teşekkürler seni getirene!*

Şiiri okur okumaz kalabalıktan bir alkış koptu.

Talat amcam ise şaşkındı. “Mahcup ediyorsunuz beni muhtar amca... Ne gerek vardı böyle bir merasi-me, böylesi bir karşılamaya?”

“Aa, olur mu Talat oğlum? Sen ki bu köye altını getirdin?”

Babam söze giriyor hemen:

“Altın değil, altın kavun muhtar...”

Akşama köy kahvesinde toplanıldı. Herkes tohumunu almak için bekliyordu. Amcam küçük küçük poşetlere koyup herkesin tek tek ismini yazmış üzerine. İsmi çağrılan, gelip alıyor poşetini; sonra da muhtar,

teslim aldığına dair bir kâğıt imzalattıyor ona... “Eee... Her şeyi usulüne uygun yapalım da terslik olmasın,” diyordu muhtar.

Amcam, kahvedeki topluluğa, tohumları ektikten sonra ne yapmaları gerektiğini anlattı:

“Öyle çok sulamanıza gerek yok. Kendi suyu yetiyor bu bitkiye... Bol bol veriyor. Siz topladıkça yeniden yeniden çiçekleniyor.”

O anlattıkça yüzler daha da gülüyor. “Oh oh, gelsin paralar!” diyor muhtar amca.

Ertesi gün erkenden tarlada aldık soluğu. Amcamla birlikte tohumları ektik. Artık köyde tek konu altın kavun... Kimin kavunu çiçeklendi, kiminki ne kadar fire verdi derken, günler sonra sapsarı altın renkli kavunlar boy vermeye başladı tarlalarda...

Herkes halinden memnun. Amcama teşekkür üstüne teşekkür edip duruyorlar.

Hasat zamanı yaklaşırken muhtar bir öneride bulundu:

“Mademki hep birlikte giriştik bu işe... İlk altın kavunu da hep birlikte tadalım.”

Herkes tarlasından birer kavun alıp gelecek. Köy meydanında kesilip yenilecek.

Yine davul zurna çalınıyor; dedem, “Şu şiir hâlâ ezberinde mi Cenk?” diye soruyor bana.

“Ezberimde tabii dede.”

“Hadi çık ortaya da bir daha oku o halde.”

Coşkuyla okuyorum şiiri...

Sonunda ilk kavun kesiliyor. İçi de altın gibi, tadı da tıpkı amcamın söylediği gibi ballı mı ballı.

Ama kavunun çekirdeği yok... Derken tüm kavunlar kesiliyor. Hiçbir kavunda çekirdek yok!

Köylüler önce seviniyor bu işe... “Oh oh, çekirdeksiz kavun diye satar, ne çok kazanırız!” diyorlar. Ta ki, “Şimdi kazanırız kazanmasına da peki ya sonra? Elimizde tohumu yok ki yeniden ekebilelim!” diyor içlerinden biri.

Dedem şaşkın. “E be Talat oğlum, bakmadın mı kavunun içine çekirdeği var mı yok mu diye?”

Amcam da onun kadar şaşkın. “Bilmem, aklıma gelmedi ki hiç!”

Yüzler bir anda asılıveriyor. Altın kavunla ilgili hayalleri suya düşüveriyor hemen.

Bu altın kavun işinden zarar etmediler ama pek kâr da etmedi köylüler. Bir daha da niyetleri yok, altın kavun ekmeye. Zaten niyetleri olsa da tohumu kim getirecek?

Korkuluk Oldum

Dedemlerin köyünde hepimizin de keyfi yerinde... Kardeşim de artık ne miskin kedi Mestan'ın onunla oynanamamasını ne de evde unuttuğu legoları, oyuncakları umursuyor. Neşeyle kâh kazların, tavukların ardı sıra koşturuyor kâh atları besliyor. Dedem bir de hamak kurdu bahçeye bizim için. Ama kardeşimden bana pek fırsat kalmıyor. Hamağa bir atladı mı inmek bilmiyor. Üstelik bu da yetmezmiş gibi beni yanına çağırıp, "Haydi salla beni! Daha hızlı, daha hızlı salla sana! Rüzgârı geçelim," diye bağırıyor coşkuyla...

Akşam yemeğinden sonra dedem bir köşede uyuklamaya başladı. Annemle babam da yürüyüşe çıktılar. Babaannem eline almış rengârenk örgülerini, tıkr tıkr örüyor. Kardeşimse tüm gün açık havada oynayıp koşturmaktan yorulmuş olacak ki avludaki sedirde uyuyakalmış.

Fırsat bu fırsat biraz da ben çıkarayım şu hamağın tadını. Dedem iyi ki kurmuş bize bunu. Sallandıkça keyifleniyor, ‘Kardeşim daha hızlı, daha hızlı demek- te ne kadar da haklı...’ diye düşünüyorum. Tepemde Samanyolu ıslıl ıslıl. Bir uzansam yıldızları yakalayacağım. Kimisi göz kırpmıyor bana.

Neşeyle sallanırken birden çalılıkların arasından gelen hışırtı dikkatimi çekiyor. Yoo, kardeşim mi uyandı yoksa? Hemen başlar yine “Bana ne! Ben bi- nicem. Sen in!” diye mızıldanmaya... Üf ne vardı biraz daha uyusaydı. Hışırtı giderek yaklaşıyor. Karanlıkta bir gölge giderek yaklaşıyor.

O da ne... “Pı... pı... pı...”

“Niye kekeliyorsun?”

“Se... se... se...”

“Yoksa benden korkuyor musun?”

“Be... be... be..”

“Korkmana gerek yok. Sana bir şey yapmam.”

Bu konuşan bizim Pırtık Haydar. Nasıl olduysa ayaklanıp gelmiş tarladan, tam karşımda dikilmiş; öylece durmakla kalmıyor, bir de bülbül gibi şakıyor.

“Se...se... na.. nasıl geldin bu... buraya?”

Ben ne kadar şaşkın konuşuyorsam Haydar da o ka- dar sakin. “Yürüyüp geldim.”

Kekeleyerek “Ko... kor... korkuluklar yü... yürüyemez ki!” diyorum.

“Neden, benim ayaklarım yok mu?” diye soruyor.

Dedemin saman doldurduğu mavi pantolonunun altındaki eski püskü ayakkabılara bakıyorum şaşkınlıkla...

Pırtık Haydar yineliyor sorusunu:

“Neden yürümeyecekmişim? Benim ayaklarım yok mu?”

“Var, var ama...”

“Eee? O halde neden bu kadar çok şaşırdın ki yürüyüp gelmeme?”

“Ama... ama sen korkuluksun!”

“Eee...”

“Korkuluklar yürümez.”

Pırtık Haydar sanki çok komik bir şey söylemişim gibi gülüyor. “Ah siz insanlar! Ne çok kalıplarınız var böyle: Korkuluklar yürümez, kardan adamlar gülmez, kargalar şarkı söylemez. Ama yanıyorsunuz işte...”

O böyle konuştuğça kanım kaynıyor ona. Sanki az önce korkudan bembeyaz kesilip kekeleyen ben değilim.

“Gezmeye mi çıktın?” diye soruyorum.

“Bıktım tüm gün kukumav kuşu gibi, tarlada öylece düşünüp durmaktan.”

“Kukumav kuşu mu? O da ne?”

“Bilmem, dedenden duydum bu sözü... Öyle kara kara düşünüp duranlara diyorlar herhalde.”

“Sen ne düşünüyorsun ki kara kara?”

“Tarlada öyle boş boş kalakaldığımı düşünüyorum.”

“Ama sen boş durmuyorsun ki! Tarlaya göz kulak oluyorsun; altın kavunları koruyorsun. Sen olmasan kargalar, kuşlar dadanır bahçeye... Kavunları gagalayıp yerler.”

“Yerlerse yesinler. Ben ne kargaları ne de başka kuşları korkutmak istiyorum. Aslında dost olmak istiyorum onlarla. Ah, ama kuşlar bilmiyor bunu. Nedense hepsi de benden korkuyor.”

“Tabii korkar, korkuluksun sen.”

“Keşke korkmasalar. Gelip omzuma, şapkamın tam üzerine konsalar. Tüm gün sohbet etsek onlarla... Bana gezip gördükleri yerleri anlatsalar.”

“Çok mu sıkılıyorsun tarlada?”

“Hem de ne çok... Kendini benim yerime koysana. Tüm gün koca bir tarlada çakılı dursan, hiç kimse gelip yanına yaklaştırsa, kuşlar seni görünce yönlerini değiştirse, kaçıp gitse... Hiç ama hiç dostun olmasa, bırak dostu, hiç kimsecikler senle konuşmasa, canın sıkılmaz mı?”

‘Hiç dostum olmasa mı? Yani ne Burak, ne Can, ne Oya... Çok sıkılırım tabii.’ diye düşünüyorum. “Sıkılırım hem de çok!” diyorum.

“Ben de çok sıkıldım işte. O yüzden de biraz dolaşmaya çıktım. Belki kendime arkadaş edinirim. İyi de ettim. Sen benimle konuştun işte...”

Pırtık Haydar bunları söyleyip geldiği gibi ayrılıyor yanımdan. Ardından öylece bakakalıyorum. Neyse... Biraz daha sallanıp gidip yatayım. Samanyolu öyle yakınımıdaki, uzansam yıldızlara değeceğim sanki.

Derken birden duruyor hamak. Sallanmaya çalışıyorum ama kıpırdayamıyorum. Ne kolumu kıpırdatabiliyorum ne de bacaklarımı... O da ne? Karanlıkta güçlkle seçiyorum etrafımı. Kavun tarlasının tam ortasında öylece duruyorum. Nasıl olduysa korkuluk olmuşum.

“İmdat! Kurtarın beni!” diye bağırarak istiyorum. Ama kendi sesimi kendim duyabiliyorum sadece. Bir başıma ne yaparım bu koca tarlada? Ne kadar süre öylece kaldım bilmiyorum ama sanki saatlerdir o haldeyim gibi geliyor. Pırtık Haydar’ı daha iyi anlıyorum şimdi. Keşke bir karga konsa omzuma; bir köstebek yaklaşıp yanı başıma, onunla biraz sohbet etsem... Böyle tek başına kalmak ne kadar da sıkıcı! Ya hep korkuluk olarak kalırsam?

“Cenk! Cenk!”

Kim bu, karanlıkta göremiyorum ama dedemin sesini tanıyorum. Evet, dedemin sesi bu... Demek beni kurtarmaya geldi.

“Dede korkuluk oldum ben! Kurtar beni!” diye haykırıyorum.

Dedem gülüyor. “Ben de köye muhtar olmuştum rüyamda... Haydi, kalk da yatağına yat. Hamakta uyuyakalmışsın.”

Demek hepsi rüyaymış. Kollarımı açıp sarılıyorum dedeme...

O sabah yatağımda uyandığımda, hamakta gördüğüm rüya hâlâ aklımda. Kahvaltıdan sonra, “Dede Pırtık Haydar’ın canı sıkılıyor mudur tek başına?” diye soruyorum.

“Bilmem. Hiç korkuluk olmadım ki! Yoksa sen öldün mu?”

Dedeme rüyamı anlatıyorum.

“Haydi o halde, iş başa düştü,” diyor canım dedem gülerek. Babaannemin eski püskü bir eteğini, giyme-
diği bir kazağını kapıp geliyor.

İyice meraklanıyorum. “Ne yapacağız?”

Şimdi görürsün. Avluda giysilere saman dolduruyoruz.

“İşte bu Pırtık Haydar’ın yeni arkadaşı!”

Dedeme sımsıkı sarılıyorum. “Canım dedem benim!”

Kardeşim kazların peşi sıra koşturmaktan yorulmuş. “Aaa, kız korkuluk!” diyor.

“Adı ne olsun?” diye soruyor dedem.

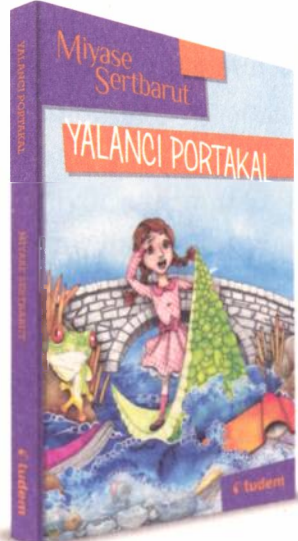
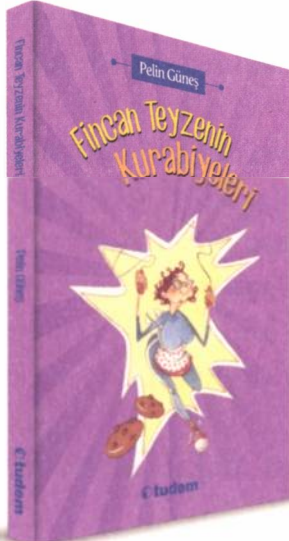
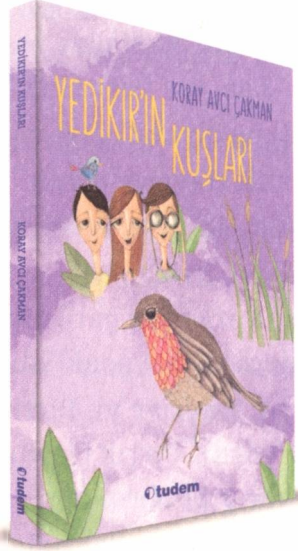
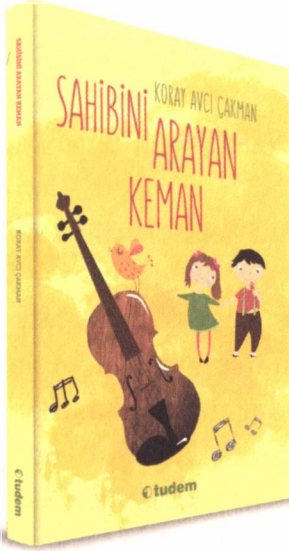
“Pırtık Hayriye olsun.”

Pırtık Hayriye de yanımızda, soluğu tarlada alıyor.

“Sana arkadaş getirdik Pırtık Haydar. Bak artık canın hiç sıkılmayacak!” diyorum.

Pırtık Hayriye’yi, Pırtık Haydar’ın yanı başına yerleştiriyoruz. Pırtık Haydar’ın sanki “Yaşasın!” dediğini duyar gibi oluyorum.

Bu Kitabı Sevdiyseniz!

KORAY AVCI ÇAKMAN DEDEMİN UÇAN DAİRESİ

Bamya Anıtı ile Lahana Anıtı'nı duymuş muydunuz hiç?
Peki ya canlı bir çim biçme makinesi gördünüz mü?

Sizin de tonton bir dedeniz varsa yalnız bunları görüp
öğrenmekle kalmaz, uçan daire bile yaparsınız.

Artık malzemelerle bir tarihi eser yapma projesi,
"büyüyünce ne olacağım" sorusu... Günümüz
çocuklarının soracakları ve öğrenecekleri çok şey var.

Dedemin Uçan Dairesi sürükleyici anlatımıyla farklı
düşünmeye yönelik seçenekler sunuyor.

ISBN 978-9944-69-981-5

9 789944 699815

www.tudem.com